

GARĪDZNIEKI LIELBRITĀNIJĀ NO 1945. - 2017. GADAM

Gadus atpakaļ biju sagatavojusi kādām Draudžu dienām pārskatus par mūsu baznīcas darbu Lielbritānijā. Fotografijas rādīja dievkalpojumu vietas un dažādus notikumus daudzu gadu gaitā. Bija redzami arī visu mācītāju attēli, kuri līdz dotajam brīdim mūsu baznīcā Lielbritānijā bija kalpojuši vai kalpo.

Toreizējais garīdznieku pārskats mani mudināja uz papildinājumu. Man radās doma, paplašināt šo pārskatu: Katram mācītājam veidot savu daļu un informāciju par viņa vai viņas gaitām.

Pārskats ir papildināts. Katram mācītājam ir sava lapa, tur ir attēls un īsa vai garāka informācija par viņa vai viņas kalpošanu mūsu baznīcā sākot no 1945. gada līdz tagadnei. Apraksts par dzīvi ir visā visumā ņemts no Baznīcas Gadagrāmatām vai kādas mājas lapas.

Mācītāja emerita Gita Putce

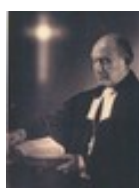
*Prāvests Dr.
Andris
Abakuks*

*Mācītājs
Gunārs
Antons
Abakuks*

*Prāvests
Roberts
Āboliņš*

*Mācītājs
Edgars
Bergmanis*

*Prāvests
Edgars
Bergs*

*Mācītāja Zane
Blaumane*

*Mācītāja
Elvīra
Blumenfelde-
Siliņa*

*Mācītājs
Arvīds
Celms*

*Mācītājs
Arvīds
Dzenītis*

*Prāvests
Bertrams
Fedders*

*Mācītājs
Jēkabs
Augusts Gailis*

*Bīskape
emerita Jāna
Jēruma-
Grīnberga*

*Prāvests
Juris Jurgis*

*Mācītāja Ilze
Kuplēna-
Ewart*

*Mācītājs
Aleksandrs
Monstovics*

*Prāvests
Ringolds
Mužiks*

*Mācītājs
Pauls
Namgauds*

*Teol. Kand.
Arvīds Pitāns*

*Mācītājs
Aldonis
Putce*

*Mācītāja
Gita Putce*

*Mācītājs
Jānis Sapiets*

*Mācītājs
Ernests
Sarkanbārdis*

*Mācītājs
Kārlis Siliņš*

*Mācītājs
Roberts
Slokenbergs*

*Mācītāja
Daira Vāvere*

*Mācītājs
Viesturs
Vāvere*

*Mācītāja Elīza
Zikmane*

*Mācītājs
Kārlis Zuika*

Prāvests Dr. Andris Abakuks

Dzimis: 20.03.1949 Čestertonā *Chesterton pie Newcastle-under-Lyme*

Ordinēts: 24.03.2002 Rofantā *Rowfant /Crawley*

Draudzes: Rietumanglijas-Velsas draudze un izpalīdz Apvienotā Londonas Latviešu un Miera draudzē

Par dzīvi

Prāvests Dr. Andris Abakuks pēc profesijas ir matemātiķis–statistiķis, studējis matemātiku Kembridžas Universitātē un ieguvis filozofijas doktora grādu Saseksas Universitātē. No 1973. viņš bija statistikas pasniedzējs un kopš 2015. gada ir viesu pētnieks Londonas Universitātes *Birkbeck College*.

Bijis aktīvs latviešu sabiedrībā, no 1985. līdz 1993. gadam Latviešu nacionālās padomes Lielbritānijā prezidija priekšsēdis. Ir precējies ar Rūtu Abakuku dzim. Āpša.

No 1995. līdz 2003. gadam studējis teoloģiju Londonas Universitātes King's College, ko beidza ar maģistra grādu Sistemātiskā teoloģijā. 2002. gadā ordinēts par mācītāju un kopš tā laika ir Baznīcas pārvaldes vikārs. 2007. gadā ievēlēts par Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas Lielbritānijā prāvestu. Kopš 2016. gada ir Rietumanglijas-Velsas draudzes mācītājs.

Uz Porvo līguma pamata 2016. gadā dabūja atļauju (*permission to officiate*) no Gildfordas bīskapa kalpot viņa diecēzes draudzēs un kopš 2017. gada izpalīdz ar dievkalpojumu vadīšanu Sv. Mārtiņa anglikāņu draudzē Epsomā.

Piezīmes:

Andris Abakuks un Gunārs Antons Abakuks ir brālēni.

Mācītājs Gunārs Antons Abakuks

Dzimis: 05.08.1952 Bīlefeldā
Ordinēts: 10.09.1977 Līd�ā *Leeds*
Draudzes: Austrumanglijas un Skotijas draudzes,
Mineapoles Sv. Paula draudze ASV,
un Dienvidrietumvācijas draudzes
Miris: 06.12.2008 Berstatē pie Kaizerslauternas

In Memoriam

Gunārs Antons Abakuks dzimis mācītāja Antona un viņa sievas Valentīnes ģimenē, būdams trešais no četriem bērniem. Vidusskolas mācības viņš sāka kādā Minsteres ģimnāzijā, bet pēc kāda laika pārgāja mācīties uz Minsteres Latviešu ģimnāziju, ko pabeidza 1973. gadā. Tajā pašā gadā Gunārs sāka studēt teoloģiju un sociālās zinības (Sozialwissenschaften) Minsteres universitātē. Pārceļoties dzīvot uz Lielbritāniju, G. Abakuks teoloģijas studijas pabeidza Notinghamas universitātē. Vēlāk viņš specializējās praktiskajā teoloģijā Sv. Paula (St. Paul) seminārā ASV.

1977. gada 10. septembrī Lielbritānijā Gunāru Antonu Abakuku ordinēja par Latvijas Evaņģēliski luteriskās Baznīcas Lielbritānijā mācītāju. Šajā valstī viņš arī atrada dzīvesbiedri Anitu Štrauss. Jaunais teologs kalpoja latviešu draudzēs Austrumanglijā un Skotijā. Pārceļoties uz Ziemeļameriku, 1982. gada oktobrī G. Abakuks pārņēma Mineapoles Sv. Paula draudzes aprūpi. Ziemeļamerikā Henepīnā/Mineapolē 1985. gadā piedzima viņa meitiņa Silvija.

1986. gadā, tieši gadu pēc meitas piedzimšanas, Gunārs ar ģimeni atgriezās Vācijā. Vācijas latviešu ev. lut. Baznīcas aicināts, viņš sāka aprūpēt latviešu draudzes Dienvidrietumvācijā, un mājvietu veidoja Berstatē (Boerrstadt) pie Kaizerslauternas.

No 1988. gada G. Abakuks darbojās Latviešu Evaņģēliski luteriskās Baznīcas Vācijā Pārvaldē par sekretāru. 1994. gadā XI Sinode Gunāru ievēlēja par Pārvaldes priekšnieku un prāvestu; ar Baznīcas Virsvaldes apstiprinājumu viņa amatā ievada archibīskaps E.E. Rozītis 1994. gada 15. maijā Sinodes nobeiguma dievkalpojumā Annabergā, Vācijā. Viņš bija arī LELBĀL Virsvaldes loceklis.

Smags trieciens ģimenei bija Anitas pēkšņā nāve 2006. gada 26. aprīlī. Gunāra paša slimības dēļ 2006. gadā XV. Sinodei Gunārs atlūdzās no prāvesta un Pārvaldes priekšnieka uzdevumiem, bet turpināja aktīvi kalpot par mācītāju viņam uzticētajās latviešu draudzēs, līdz 2008. gada 6. decembrī viņa sirids pārstāja pukstēt.

“Mūžīgu mieru, Dievs, dod ...”

Piezīmes:

Gunāra Abakuka un Anitas Abakukas pelni izkaisīti Baltijas jūrā.

Prāvests Roberts Āboliņš

Dzimis: 18.05.1918 Murjāņu pagastā
Ordinēts: 08.12.1940
Draudzes: Latvijā Grobiņas draudze un
Ziemeļanglijas un Bradfordas draudzes
un draudzes ASV
Miris: 16.04.2002 Sietlē *Seattle*

In Memoriam

Roberts Āboliņš dzimis laukstrādnieka ģimenē. Pēc tēva nāves māte ar četriem bērniem (jaunākajam, Robertam, tolaik bija tikai septiņi gadi) pārceļas uz Rīgu, kur norisinās Roberta skolas gaitas. Pēc Rīgas pilsētas 1. ģimnāzijas beigšanas viņš iestājas Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātē, kuru beidz ar *lic. theol.* grādu.

Mācītāja amatā ordinēts 1940. gada 8. decembrī. Kandidāta laiku nokalpo Grobiņas draudzē pie prāvesta Kristapa Valtera. Pēc prāvesta K. Valtera pārcelšanās uz Liepāju stājas viņa vietā un kļūst par Grobiņas draudzes mācītāju.

Bēgļu gaitas sākas ar Vāciju, bet kopš 1947. gada uzturas Anglijā, kur aprūpē Ziemeļanglijas un Bradfordas draudzi. Amerikā ieceļojis 1955. gadā. Sākumā ir mācītājs amerikāņu draudzē *Amoyo Grande* Kalifornijā. 1963. gadā pieņem Sietlas latviešu draudzes uzaicinājumu. Aprūpējis arī Vankuveras draudzi Kanādā. Kopš 1970. gada R. Āboliņš ir prāvests, Rietumu apgabala garīgais vadītājs un Baznīcas Virsvaldes loceklis. Vairākkārt ievēlēts LELBA Pārvaldē.

2001. gada jūnijā R. Āboliņš piedalījās mūsu Baznīcas teoloģiskajā seminārā Toronto, kur referēja par sprediķošanu valsts svētku dienās un sacīja: “Nacionālā Baznīca ir tautas dvēseles glabātāja. Tur Dieva Vārdā stiprina ticību un piederības un atbildības sajūtu. Tas mūsu Baznīcas ārpus Latvijas lielais uzdevums.”

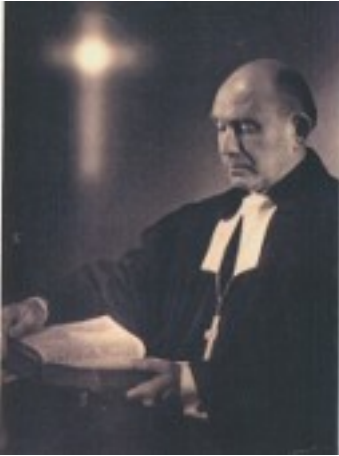
Gribētos šos prāvesta vārdus – uzskatīt par viņa garīgo testamentu un novēlējumu mācītājiem un draudžu darbiniekiem, kas kalpos pēc viņa. Šajā pārliecībā viņš mācītāja amatā kalpoja 62 gadus, dzīvi sekojot latviešu Baznīcas darbam gan Latvijā, gan ārpus Latvijas. Viņš bija atklāts un noteikts sava viedokļa paudējs, taču vienmēr gatavs uzklaut un respektēt arī citu uzskatus.

R. Āboliņš bija arī pārliecināts, ka Baznīcas eksistences priekšnoteikums ir rosīga draudzes dzīve. Tālab, kaut interesēdamies par kopbaznīcas problēmām, viņš lielu vērību pievērsa savas Sietlas draudzes dzīvei un darbam, cenšoties piesaistīt gan vecāko paaudzi, gan bērnus un jaunatni.

R. Āboliņš bija korporācijas *Fraternitas Lettica* biedrs un posās uz savas akadēmiskās organizācijas 100 gadu jubileju, kas norisinājās 2001. gada oktobrī, kā arī draudžu dienām, LELBA Sinodi un citiem pasākumiem. R. Āboliņš varēja līdz ar apustuli Pāvilu liecināt: “Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējieni esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā” (2.Tim.4:7-8)

R. Āboliņu piemin atraitne, dēls un meita ar ģimenēm.

R. Āboliņš apbedīts Sietlas Vašelli kapsētā latviešu draudzes nodalījumā, kur atdusas arī viņa priekštecis Sietlas draudzē – archibīskaps Kārlis Kundziņš.

Mācītājs Edgars Bergmanis

Dzimis:	18.05.1904 Rundāles pagastā
Ordinēts:	24. 06.1934 Rīgā
Draudzes:	Līdsas draudze ar piecām kopām
Miris:	22.12.1981 Līdsā <i>Leeds</i>

In Memoriam

Lielbritānijas latviešu luterāņu mācītāju saime ir zaudējusi savu vecāko locekli Edgaru Bergmani, kas aizgāja Dieva mierā savas ģimenes vidū 1981. gada 22. decembrī. Pēdējos divi gados viņš bija emeritūrā, jo bija radušies veselības traucējumi. Tam sekoja paralīze, kas ņēma spēju runāt un saistīja pie krēsla. Tomēr arī tad viņš nebija zaudējis savu aizvien laipno un saulaino skatu, ar kuŗu sveica visus apmeklētājus. Viņa dzīvesbiedre aizgāja priekšlaicīgi pensijā, lai varētu būt aizvien viņa tuvumā.

Edgars Bergmanis dzimis Rundāles pagastā 1904. gada 18. maijā. Ģimnāzijā iesāk iet Pilskāvē, jo ģimenei 1. Pasaules kaŗa laikā jānodas bēgļu gaitās. Pēc atgriešanās dzimtā sētā klases audzinātājs ir prāv. J. Ūullītis, un jau tad rodas nodoms izraudzīties teoloģijas studijas. Tās viņš ļoti sekmīgi beidz ar lic. heol. gradu 1934. gada maijā. Jau no pirmā studiju semestra pievienojas Lettonias saimei. Studiju laikā daudz praktizē draudzēs un skolās, ko viņam ieskaita kandidāta gadā. Tā viņu ordinē mācītāja amatā tā paša gada 24. jūnijā par Bauskas prāvesta iecirkņa vikāru. Tur jaunais mācītājs prāv. J. Reinharda vadībā kalpo iecirkņa draudzēs ne tikai Jelgavā un Bauskā, bet strādā arī skolās Jelgavā. Viņam rūp jaunatnes nacionālā audzināšana, tādēļ viņš aktīvi piedalās Viestura apvienības darbā.

1937. gada martā māc. Edgaru Bergmani ievēlē Mežotnes-Bērsteles draudze par savu ganu. Šī draudze atrodas bagātā lauksaimniecības apvidū, Latvijas “maizes klētī”. Tādēļ ir zīmīgi, ka mācītāja svinīgā ievēšana draudzē notiek Pļaujas svētkos. Apbraukājot plašajā draudzē saimniecību pēc saimniecības, jaunais mācītājs īsā laikā iepazīstas ar visiem saviem draudzes locekļiem. Ar lielu mīlestību viņš veic darbu arī Mežotnes lauksaimniecības skolā, uzturot kontaktu ar bijušiem audzēkņiem vēl ilgus gadus pēc tam, kad tie izklīduši pasaulē. Baigais gads šo dzimtenes stūri sevišķi smagi skāra. 1944. gada vasarā, kad daudzus zemgaliešus pārsteidza ienaidnieka piepešais uzbrukums, māc. Bergmanim ar dzīvesbiedri izdodas atstāt Mežotni. Bēgļu gaitas abiem ir bijušas sevišķi grūtas, bet par tām zina tikai viņu vistuvākie piederīgie.

Kaŗa beigās Bergmani noved Grēvenē, Vācijā. Te ir darbs latviešu ģimnāzijā, un aktīvs darbinieks viņš ir arī latviešu Jaunekļu Kristīgā Savienībā (YMCA).

Anglijā māc. Edg. Bergmanis ierodas kā strādnieks 1947. gadā. Strādājot smagi fiziski, viņš tomēr nav par nogurušu, lai vakaros veiktu draudzes organizēšanas darbu un nedēļas nogalēs vadītu dievkalpojumus. Viņš kalpo Ziemeļanglijā – Līdsas un Bradfordas pilsētās un to apkārtnē. 1949. gadā tiek dibināta Līdsa sun Apkārtnes draudze, kas viņu aicina par savu ganu. Viņš tai ir kalpojis ar lielu uzupurēšanos, jo draudze ir izkaisīta pa plašu apgabalu. Viņš atstāj algotu darbu un pārtiek no draudzes locekļu ziedojumiem. Tas nenākas viegli, jo ir jāskolo divi bērni, kas abi nobeidz augstskolu. Šai darbā māc. Bergmanis pavada 30 gadus.

Uz māc. Edg. Bergmani var pilnam attiecināt kurzemnieku un zemgaliešu teicienu: “Sirds – kurzemnieka gods”. Viņš bija taisna ceļa gājējs, sirds teologs, kas bija spējis ne tikai saglabāt

bērna ticību, bet arī spēju to paust citiem. Kad pēdējo reizi 1981. gada oktobrī tikāmies, viņš uzmanīgi manī klausījās, bet savas atbildes nespēja izteikt vārdos, tikai ar galvas mājieni vai rokas spiedienu. Adventa laikā viņš vēl bija saņēmis archibīskapa A. Lūša vēstuli un pateicības balvu par ilggadēju kalpošanu, kas viņam un viņa dzīvesbiedrei bija liels gandarījums.

Aizgājēja izvadīšana notika 30. decembrī no Līdsas universitātes kapellas. Tajā piedalījās četri latviešu amatbrāļi, pa vācu un poļu luterāņu mācītājam un divi anglikāņu baznīcas pārstāvji, un liela sēru draudze.

Uz Dieva kalpa Edgara Bergmaņa aiziešanu mūžībā var pilnam attiecināt Simeona vārdus: “Kungs, lai nu Tavs kalps aiziet mierā, kā Tu esi sacījis, jo manas acis ir redzējušas Tavu pestīšanu ...” (Lk. 2:29-30). Un: “Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējienu esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā ...” (2.Tim.4:7-8).

*Prāvests Ringolds Mužiks
1983. gada Baznīcas Gadagrāmata*

Piezīmes:

Māc. Edgars Bergmanis apglabāts Līdsā *Lawnswood* kapsētā.

Prāvests Edgars Bergs

Dzimis:	03.04.1878	Rīgā
Ordinēts:	02.07.1905	
Draudzes:	Rubene, tad Rīgas pilsētas vikārs un vēlāk Rīgas garnizona mācītājs Londonas Miera draudze	
Miris:	09.12.1961	Londonā

In Memoriam

Grūti iedomāties, ka mūsu vidū vairs nav prāvesta Edgara Berga, kaut gan 1961. gada 9. decembrī viņš šķīrās no mums. Viņa mūžs sniedzās pāri astoņdesmit trijiem gadiem, tomēr grūti ticēt, ka viņa vairs nebūtu mūsu mācītāju saimē, un viņš būtu beidzis darboties mūsu Baznīcā.

Edgars Bergs kā jauns mācītājs savu darbību uzsāka mazākajā Valmieras prāvesta iecirkņa draudzē – Rubenē, no kuŗas viņš arī drīz šķīrās un pārcēlās uz Rīgu. Bet īsajā darbības laikā minētā draudzē viņš bija atstājis pēdas, ka draudzes locekļi viņu arvien vēl gaidīja un gribēja redzēt savā baznīcā un, ja tas nebija iespējams, tad viņu klausījās radio pārraidītajos dievkalpojumos no Rīgas Doma baznīcas.

Rīgā E. Bergu nesagaidīja veca draudze, kādas pa lielākai daļai bija visas mūsu draudzes uz laukiem un arī Rīgā, bet bija daļa Rīgas iedzīvotāju, kas gaidīja, lai jaunais mācītājs veidotu jaunu draudzi. Protams, šis darbs nebija viegls, jo nākošo draudzes locekļu liela daļa jau piederēja pie citām Rīgas pilsētas draudzēm. Bet nodoms drīz vien vaiņagojās panākumiem, un jaunā draudze kļuva par lielu un ievērojamu draudzi galvas pilsētā. Šī draudze mājvietu atrada Doma baznīcā, vēlākā Archibīskapa katedrālē. Tur arī notika lielie valsts svētku dievkalpojumi ar tautas pārstāvju piedalīšanos. Doma baznīcas kancelē stāvējuši arī citu baznīcu pārstāvji, kas bija ieradušies Rīgā kā Latvijas ev.-lut. Baznīcas viesi. No šīs baznīcas valsts radio pārraidīja dievkalpojumus visā zemē. Tādā kārtā prāvestu E. Bergu klausījās nevien Rīgā, bet arī citās pilsētās un tālās lauku draudzēs. Viņa dievkalpojumus klausīties, viņa runas un liturga dziedājumus dzirdēt, daudzi jo daudzi gaidīja ar ilgošanos. Viņa runām bija individuālas iezīmes, kā tas ir pie katra runātāja, bet individuālais nekad neapslāpēja viņa runu kristīgo saturu, kuŗu meklē kristīgi cilvēki.

Drīz vien E. Berga darbība sniedzās pāri viņa Doma baznīcas draudzes robežām. Kad mira Rīgas pilsētas prāvesta iecirkņa vadītājs prāv. Ādolfs Kundziņš, tad viņa vietā vajadzēja stāties E. Bergam. Prāvests E. Bergs kļuva arī par Baznīcas augstākās vadītājas iestādes – Baznīcas Virsvaldes - locekli un, sākot ar “Baigo gadu” Archibīskaps viņu aicināja par savu pirmo vietnieku, ieņemot Baznīcas Virsvaldes viceprezidenta posteni. Kopš tā laika, arī bēgļu gaitās un emigrācijā, prāv. E. Bergs arvien pildīja vadītāja pienākumus. Vācijā viņš bija latviešu garīgās dzīves priekšgalā angļu joslā – Ziemeļvācijā, pēc tam vadīja latviešu draudzi dzīvi Anglijā. Prāvesta augstā inteliģence un cildenā personība arī lielā mērā sekmēja viņa satiksmi ar citu zemju Baznīcu un konfesiju pārstāvjiem, kas nāca par labu mūsu Baznīcai.

Vai lielā personība, kas nesa aristokrāta iezīmes personīgā dzīvē un darbībā Baznīcas laukā neturējās atstatu no ļaudīm, kam grūti klājas, kas cieta fiziski, saimnieciski un morāli?

Prāv. Edgars Bergs kā jauns mācītājs kādu laiku uzturējās ārzemēs, lai tur iepazītos ar Baznīcas iekšmisijas iestādēm un darbību. Atgriežoties Rīgā, viņš Teoloģiskā Institutā

nākošiem mācītājiem lasīja lekcijas par iekšmisijas darbību un dvēseles kopšanu. Arī Rīgas plašākai sabiedrībai, nevarēja palikt apslēpts mūsu Baznīcas iekšmisijas darbs Rīgā, gādājot par trūcīgiem un pakļūdušajiem bērniem, uzturot cietumu un dzelzceļu misijas un vēl citus iestādījumus. Šī iekšmisijas darba priekšgalā un tā vadītājs bija prāvests E. Bergs. Kam bija iespēja ieskatīties Berga draudzes darbā, tas redzēja, ka viņš nebija tikai darba darītājs, bet bija reizē arī dvēseļu kopējs. Brīžos, kad vajadzēja stiprinājuma, dažkārt arī stiprākajiem, prāv. E. Bergs spēja mierināt un stiprināt kā savu draudzi, tā arī mācītājus. Prāv. E. Bergs bija Baznīcas vadītājs, kam rūpēja darbinieku liktenis, kādēļ viņš jutās aicināts būt tur nomodā un palīdzēt.

Lielos pārmaiņu laikos arī lielas personas dažkārt zaudē līdzsvaru un stabilitāti. Īpaši stipri cilvēki ir tie, kas šādos apstākļos paliek stipri, nezaudējot darba prieku un neatkāpjoties no uzdevuma, kas viņiem uzticēts. Pie šiem stiprajiem pieskaitāms arī prāv. E. Bergs. Viņš ne mirkli nešaubījās, ka arī bēgļu gaitās un emigrācijā jāorganizē mūsu Baznīcas darbs, pašam stājoties pie vadītāja pienākumiem. Viņš, kas bija Rīgā varējis dzīvot aristokrāta dzīvi, bēgļu gaitās nonāca ar saini pie rokas. Bet viņš nežēlojās un nezaudēja savu nosvērtību un cildenumu arī visgrūtākajos pārbaudījuma brīžos. Kas viņš bija savā personībā un Baznīcas darbībā, tas viņš palika līdz galam.

Grūtākais pārbaudījums mēdz būt tad, kad jāpiedzīvo nepelnīta pretestība, un kad jāstājas pretī ļaunumiem, kas kaitē Baznīcas darbam un kavē Dieva valstības augšanu. Cik prāv. E. Bergs palika kluss, pacietīgs un bez mazākā ļaunuma sirdī, kur viņam nācās piedzīvot nepelnītus pārmetumus, tik viņš bija stingrs un noteikts, kad bija jāstājas pretī ļaunumiem, kādi parādījās Baznīcā, tās darbinieku dzīvē un darbībā. Tur viņš palika arvien objektīvs un bezpartejisks, bet stingrs un nelokāms. Vai viņš dažreiz nekļuva par stingru, tādā kārtā sagādādams nepelnītu pārestību? Bet nav jāaizmirst, ka kopš jaunības līdz mūža beigām viņš nepazīna lielākas kļūdas savā draudzes vai vadītāja darbībā, kaut viņš pats arvien centās augt un kļūt pilnīgāks. Viņš vairījās no katras nekorektības un nepieklājības, kur to nācās piedzīvot. Tāpēc varam saprast, ka arī nelieli pārkāpumi Baznīcas laukā un darbinieku personīgā dzīvē viņu uztrauca un nedeva viņam mieru. Viņš pats vienmēr ievēroja disciplīnu, ko arī sagaidīja no cietiem Baznīcas darbiniekiem.

Prāv. E. Berga persona visā viņa dzīvē un darbībā bija nešķirami saistīta ar viņa ticības pārliecību. Savās runās viņš vairījās no tā, par ko viņš pats nebija pārliecināts, ko nebija pats atzinis, izjutis un pārdzīvojis. Viņa runās tāpēc slēpās viņa personīgā pārliecība, kas runām piešķīra apliecības raksturu. Prāv. E. Bergs savus dzīves un darbības uzdevumus saņēma kā Dieva dotus, kurī tādēļ jāpilda neatkarīgi no savas personīgās dzīves un laikmeta apstākļiem. Visu laikmeta dzīvi viņš vēroja augstākā skatījumā, ticēdams augstākam mērķim, kuram pretim iet arī mūsu laikmeta un mūsu katra dzīve. Tā viņš raudzījās arī uz mūsu tautu un tām ciešanām, kādas tā pārdzīvo.

Kopš studenta gadiem viņš ir bijis kopā ar latviešu tautu un ar to palika nešķirami saistīts līdz pēdējam elpas vilcienam. Viņš aicināja tautu izturēt arī patreizējos pārbaudījumus un ciešanas. Arī tās nav bez Dieva ziņas. Ja mēs ar šo ticību visās ciešanās pastāvēsim, tad arī tās Dievs mūsu tautai svētīs. Tautas labā jāstrādā un jānes arī upuri. Viņš zināja, ka upuri, nesti labas lietas dēļ nekad nav veltīgi. Viņam rūpēja tautas brīvības cīnītāji, tāpēc viņa gādībā notika kritušo varoņu kapu vietu kopšana, it īpaši, Brāļu kapu Rīgā, izveidošana un izkopšana.

Prāvests E. Bergs piedzīvoja lielo traģēdiju, kādu piedzīvoja visa mūsu tauta, atstājot dzimteni, kad pār to nolaidās sarkanā migla. Bet dzimtenē viņš piedzīvoja gaišo latvju tautas brīvības un neatkarīgās valsts laiku. Kad sākumā daudz vajadzēja celt un veidot valsts dzīvē, tad vajadzēja daudz ko jaunu radīt, lai dzimtenes draudzes būtu apvienotas Latvijas Ev. Lut Baznīcā. Tas bija liels un atbildīgs darbs, kas pirmā kārtā gūlās uz personām, kas tajā laikā pildīja vadītāju pienākumus. Tādas vadītājas personības vispirms bija: bīskaps K. Irbe un archibīskaps T. Grünbergs, kuriem līdzdarbinieki bija pazīstamie prāvesti - savu iecirkņu draudžu vadītāji K. Kundziņš, J. Reinharde, K. Avots, V. Rozenieks, Ad. Kundziņš un vēl citi.

Šie vīri, būdami ar lielu pieredzi Baznīcas darba laukā, ar neapšaubāmām vadītāju dotībām, paši būdami lielas personības, paveica mūsu Baznīcas nostiprināšanas un izveidošanas darbu. Šo darbinieku cienīgs līdzgaitnieks bija arī prāvests un archibīskapa pirmais vietnieks E. Bergs.

Vai jautāsim, kas ir mantojums, ko mums atstājis prāvests E. Bergs? Viņa padarītais darbs mūsu Baznīcā un tautā paliks, to nevar izdzēst. Un arī mūsu skatu laiku ēnas uz mirkli var aizklāt viņa plašo, daudzpusīgo darbību, tad viņa personība arvien paliks jo gaišāka mūsu atmiņā, mūs aicinādama arvien censties uz priekšu, uz augšu pretim lielākai pilnībai.

Ko lai mēs vēl teiktu, ko varētu vēlēt, kad lielais darbinieks un dārgais draugs velti meklējams mūsu vidū, bet ir piepulcināts aizgājušo draugu saimei? Varbūt būsim viens prāvis, ka mēs gribētu cerēt to, ko prāv. E. Bergs pats rakstīja savas sprediķu grāmatas - "Gaisma Tumsībā", 1960. gadā – pēdējos noslēguma vārdos:

"Mēs ceļam pieminēkli aizgājušo draugu dusas vietā, jo mēs negribam aizmirst tos, mēs gribam palikt sakarā ar tiem, ar viņu bēdām un priekiem, viņu cerībām un darbiem, saņemt no viņiem garīgu mantojumu un viņus pašus redzēt apskaidrotus Kristus gaismā!"

"Mūžīgu mieru, Dievs, dod ..."

1963. gada Baznīcas Kalendārs - Prāv. Kārlis Arnolds Birznieks

Piezīmes:

Korporācijas *Lettonia* loceklis

Prāvests E. Bergs apglabāts Brukvudas *Brookwood* kapsētā, Anglijā.

Mācītāja Zane Blaumane

Dzimusi: 04.11.1968 Latvijā
Ordinēta: 22.01.1995 Rofantā *Rowfant*
Draudzes: Apvienotā Londonas un Miera draudze
1995. gada janvāra- 1996. gada oktobrim

Par dzīvi

1994. gadā teoloģijas studente Zane Blaumane iebrauca no Latvijas Anglijā, lai turpinātu Londonā savas studijas. 1995. gada sākumā notika Zanes Blaumanes teoloģijas kandidāta darba un zināšanas pārbaude. Pārbaudes komisija vienbalsīgi atzina viņu par piemērotu mācītājas amatam un Baznīcas Virsvaldes prezidijs piekrita viņas ordinācijai pie Baznīcas Pārvaldes Lielbritānijā. 22. janvārī Rofantas baznīcā Apvienotās Londonas latviešu ev. lut. un Miera draudzes organizētā dievkalpojumā archibīskaps Elmārs E. Rozītis ordinēja jauno mācītāju Zani Blaumani.

Līdz 1996. gada oktobrim viņa darbojās kā Pārvaldes vikāre, galvenokārt aprūpējot Apvienoto Londonas un Miera draudzi. Pēc divu gadu iesaistīšanās draudzes darbā un maģistra grāda iegūšanas viņa devās atpakaļ uz Latviju.

Mācītāja Elvīra Blumenfelde-Siliņa

Dzimusi: 22. 08.1908
Ordinēta: 22.01.1978
Draudzes: Saistīta iekšmisijas darbā
Mirusi: 26.10.1991 Londonā

In Memoriam

Mācītāja Elvīra Blumenfelde-Siliņa nebija iesaistīta atsevišķas draudzes aprūpes darbā, bet izpalīdzēja, kur radās vajadzība. Daudzās draudzēs ir lasījusi referātus par kristīgām tēmām. Precējusies ar māc. Kārli Siliņu. Ģimenē uzauga audžu dēls Jānis Siliņš.

Mācītājs Arvēds Celms

Dzimis:	31.03.1921	Ventas pagastā
Ordinēts:	21.05.1978	Londonā
Draudzes:	Baznīcas Pārvaldes Lielbritānijā	vikārs
Miris:	15.03.2008	Rīgā

In Memoriam

“Dzīve un darbs Dievam un latviešu tautai” - tā savā laikā rakstīja korporācijas *Lettonia* filiāls Jānis Bērziņš Toronto, mācītāju Arvedu celmu sveicot 80. dzimšanas dienā. Arī tagad, izmantojot šo virsrakstu, var atskatīties uz aizgājēja dzīvi, raugoties no kristīgā redzesloka.

Arveds Celms pēc pamatskolas beigšanas mācījās Ventspils Valsts komercskolā. Apmeklēja dramatiskos kursus, guva zināšanas un pieredzi daiļrunā, kas Arvedu pilnveidoja, kalpojot par mācītāju. Bet līdz tam vēl bija garš un grūts ceļš, ko gāja daudzi mūsu tautas brāļi un kas nenoliedzami veidoja un iespaidoja visu viņa turpmāko dzīvi – latviešu leģionā cauri kara laukiem no Volchovas, Krievijā, līdz gūstekņu nometnei Cedelgemā, Beļģijā.

Sākoties izceļošanai, A. Celms no Vācijas devās uz Angliju un strādāja Līdsas un Bradfordas apvidū, kur satika, iemīlēja un salaulājās ar savu nākamo dzīvesbiedri Birutu.

1961. gadā viņš sāka teoloģijas studijas Oksfordas universitātes Mansfildas koledžā, ko pabeidza 1966. gadā. Tajā pašā gadā Svētās Annas un Agneses anglikāņu baznīcā prāvests Ringolds Mužiks A. Celmu ordinēja par Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas Anglijā mācītāju. Arveds bija mūsu Baznīcas vikārs un

kalpoja Londonā, bet 1968. gadā tika iecelts par ASV armijas kapelānu latviešu sardžu un būvdarbu rotā Vācijā. Viņš kalpoja un aprūpēja Kaizerslauternas, Manhaimas un Bingenas rotu vīrus un viņu ģimenes un bija reliģiskā raidījuma ”Kristus dzīvo” līdzdarbinieks. Kopā ar laulāto draudzeni Arvēds bija aktīvs Daugavas Vanagu loceklis un daudzu svētku nacionālu priekšlasījumu un referātu autors.

1981. gadā Arvēds Celms, Toronto Austrumu draudzes aicināts, kopā ar sievu Birutu pārcēlās uz Kanādu un kalpoja draudzē, bija skolotājs, jaunatnes audzinātājs un latviešu pašapziņas cēlājs un aizstāvis. 1991. gadā 70 gadu vecumā viņš aizgāja pensijā.

Bet Arvēds nebūtu Arvēds, ja viņš pārtaptu par mierīgu vecuma atvaļinājuma pensionāru un mietpilsoni! Sekoja daudzi palīdzības darbā nokalpoti gadi un tūkstošiem nosūtīti palīdzības saiņi latviešiem Latvijā. Ne tikai trūcīgo latviešu dienišķā iztika, bet arī garīgā bija viņa vecumdienu darba lauks. Viņš sprediķoja un kalpoja dievkalpojumos, kur vien viņu lūdza un aicināja. Dzīves beigās viņš pārcēlās uz dzīvi Latvijā.

Arveds ne vienmēr bija viegli pieņemams, bet taisns sava ceļa gājējs. Viņš nenoliedzami spēku darbam smēlās Svētajos Rakstos, it īpaši paļaudamies uz apustuļa Pāvila vārdiem: “ Cilvēks tiek taisnots ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem.” (Rm.3:28)

2009. gada Baznīcas Gadagrāmata

Piezīmes:

Izvadīts 2008. gada 20. martā Rīgas krematorijā, zemes klēpī guldīts Rīgas 1. Meža kapos, Letonijas nodalījumā.

Mācītājs Arvīds Dzenītis

Dzimis:	22.01.1911	Madonas apriņķa “Rocēnos”
Ordinēts:	27.01.1935	
Draudzes:	Austrumanglijas draudze ar septiņām kopām	
Miris:	20.05.1988	Tovīnā <i>Tywyn</i> Velsā

In Memoriam

Apklususi ir mācītāja emer. Arvīda Dzenīša sirds. Viņš mira pēc 53 gadu kalpošanas 20. maijā Tovīnas *Tywyn* pilsētiņā Velsā. Būdam emeritūrā, viņš vēl bieži mēroja tālus ceļus, lai kalpotu mūsu draudzēm.

Dzimis 1911. gada 22. janvārī Madonas apriņķa “Rocēnos”. Tā kā viņa vecākie brāļi izglītojās Rīgā, viņš iestājās valsts Pirmā Rīgas ģimnāzijā. Tur ticības mācību mācīja docents, vēlākais profesors Dr. Alberts Freijs. Viņa ietekmē šīs klases trīs abiturienti: L. Čuibe, A. Briedis un A. Dzenītis 1930. gada rudens semestrī iestājās Teoloģijas fakultātē.

Studiju vasaras brīvlaikā A. Dzenītis kalpoja Kalsnavas-Vietalvas draudzē pie mācītāja J. Oša, bet par viņa īsteno senioru kļuva Rīgā Trīsvienības draudzes mācītājs, Latgales prāvests K. Irbe, kuŗu viņš uzskatīja par savu garīgo tēvu. Studijas beidzis minimālā laikā 1934. gada decembrī, bet mācītāja amatā ordinēts jau tika 1935. gada 27. janvārī, jo prakses jeb kandidāta gads bija jau veikts studiju brīvdienu laikā. Tā paša gada aprīlī ievēlēts par Lazdonas draudzes mācītāju, kur kalpojis līdz pat Latvijas atstāšanai. Radījis labu kontaktu ar draudzes darbiniekiem, kā arī ar tās locekļiem. Draudzē bija arī Madonas pilsēta. Visu laiku bijis ticības mācības skolotājs Madonas ģimnāzijā. 1944. gadā bijām uz viena kuģa, kad tās liktenīgajās rudens dienās atstāja Liepāju un mūs noveda Dancigā.

Anglijā pēc kara beigām strādājis meža darbos. Viņš šo posmu atcerējās ar patīku, jo tas esot bijis labs darbs. Nedēļas nogalēs vadījis dievkalpojumus apkārtnes nometnēs Austrumanglijā. 1948. gadā nodibinājis Austrumanglijas draudzi ar centru Korbijā, ar daudzām draudzes kopām plašajā apkārtnē. Ar Lielbritānijas luterāņu padomes aizdevumu, uzcēlis Korbijā draudzes centru, kas sākumā kalpoja kā dievnams, līdz uzcēla dievnamu, kas kalpo visu tautību luterāņiem Korbijā. Viņa darbības laikā aizdevums tika nomaksāts minimālā laikā. Bija iecienīts predikants un dvēseļu kopējs. Liels palīgs viņa darbā bija viņa dzīves biedre Alma.

Ilgus gadus atkārtoti ievēlēts mūsu Baznīcas pārvaldē. Tur un arī mūsu gadskārtējās sinodēs viņa padoms arvien tika augsti vērtēts.

Savā slimības laikā viņš apzinājās, ka tā ir nedziedināma bet ticības spēkā viņš gāja arī šo pēdējo ceļu. Saņēmis slimnīcā Svēto Vakarēdienu no tagadējā Austrumanglijas mācītāja Juŗa Jurģa, viņš – stiprināts – pavadīja savas pēdējās dienas virs zemes un stājās sava Pestītāja priekšā.

Pēdējā gaitā viņu pavadīja mācītāji J. Jurģis, A. Putce un šo rindu rakstītājs. Lielā sēru draudze un milzu ziedu kalns Korbijas kapsētā vēlreiz liecināja par mācītāja Arvīda Dzenīša svētīgo darbu draudzē un baznīcā.

Lai viņu pavada Kristus solījums: “Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs par mazumu, Es tevi iecelšu par daudzumu. Ieej savā Kunga priekā.” (Mat. ev. 25:21)

Prāvests Ringolds Muŗiks

1989. gada Baznīcas Gada Grāmata.

Prāvests Bertrams Fedders

Dzimis:	16.05.1893 Cēsu apriņķī
Ordinēts:	07.1919
Draudzes:	Smiltenes un Lēdurgas draudzes Notinghamas un Skotijas draudzes
Miris:	05.12.1973 Toronto

In Memoriam

Toronto 1973. g. 5. decembrī mūžīgā mierā aizgājis prāvests Bertrams Fedders. Viņu pēdējā gaitā izvadīja 8. decembrī archibīskaps A. Lūsis un mācītājs A. Čops uz Jorkas kapu latviešu nodalījumu, piedaloties lielai sēru draudzei, kur viņu guldīja blakus viņa dzīvesbiedrei Emīlijai, dzim. Tīlmane, kas mira pirms divi gadiem.

Aizgājējs dzimis 1893. g. 16. maijā Cēsu latviešu lauku draudzes mācītāja muižā, kur viņa tēvs jau 10 gadus bija par mācītāju, pārnākot no Lielsalacas draudzes.

Pirmizglītību ieguvis mājās un 13 gadu vecumā iestājies Rīgas pilsētas ģimnāzijas trešajā klasē. Teoloģiju pēc tam studēja Tērbatā, sākot ar 1911. g. Otru semestri, kad arī iestājies studentu korporācijā Lettonia, kur jau bija viņa tēvs (1875-g.II sem.) un viņa brālis Gerhards, vēlāk arī Oļģerts. Fakultāti beidz ļoti sekmīgi ar cand. theol. gradu.

Kandidāta gadu kalpo Smiltē pie mācītāja K. Kundziņa. Par šo laiku lic. Theol. Armīns Treus savās atmiņās liecina: "Māc. K. Kundziņš redzēja, kādu pašāvīgu un pakalpīgu mājas viesi bija ieguvis pastorāts ar kandidātu B. Fedderu. Mājās uz gultas gulēja mācītāja jaunākais dēls Haralds, kam gadiem ilgi bija jāpavada uz gultas kājas kaulu kaites dēļ. Māte bija to ilgu laiku kopusi, teologs bija izpratis slimnieka vēlējumus, intereses un nolūkus, tas kļuva tik izprotošs, palīdzīgs un ierosinošs kā vēl neviens cits no šī pastorāta daudzajiem iepriekšējiem kandidātiem. Lielāko daļu no sava darba brīvā laika viņš veltīja mājas slimniekam. Atceros, ka mācītāja K. Kundziņa kundze man ir jo bieži stāstījusi, cik dabīgs un "neteoloģiski" dzīvs ir bijis šis kandidāts. ("Universitas", 33. nr.). Jau agri par viņa lielo mīlestību kļūst jaunatnes audzināšana. 1918. gadā viņš kādu laiku ir skolotājs Valmieras ģimnāzijā. 1918./19. gadā viņš piedalās Latvijas atbrīvošanā.

Tad 1918. g. beigās viņu aicina par savu ganu Lēdurgas-Turaidas draudze. Šai laikā viņš pats ar savām rokām veic visus mācītājmājas zemes apstrādāšanas darbus, neaplipdams tomēr ar zemes smagumu. Viņa daba palika tā pati jūtīgā, ideālisma apdvestā. Viņam bija svešs viss primitīvais.

Māc. B. Feddera raksti sāk regulāri parādīties "Svētdienas Rītā" un viņš kļūst par šī garīgā izdevuma līdzstrādnieku. Pēc īsa posma draudzē māc. Fedders pārceļas uz Rīgu un pilnīgi iesaistās ģimnāzijas skolotāja darbā. Viņa stiprā puse bez ticības mācības ir arī klasiskās un vācu valoda. Viņš iegūst arī latviešu valodas skolotāja tiesības. Pāriet uz Baznīcas ģimnāziju un ir tās pēdējais direktors. Viņš aizvien ievēroja visas pieklājības normas kā apģērbā tā uzvešanās ziņā. To viņš prasīja arī no cietiem, ar kuriem viņš strādāja vai sadarbojās. Šajā ziņā Bertrams Fedders būtu varējis būt ne tikai Tērbatas, bet arī Oksfordas graduāts, jo tā devīze ir: "Manners maketh man".

Viņš bija sevišķi tuvs archibīskapam prof. Dr. K. Kundziņam, kuŗa amatā ievēšanā piedalījās Vašingtonā. Profesors bija domājis par prāvesta Fedderu kā savu pēcnācēju archibīskapa amatā, bet jau pašā sākumā viņš šo lielo pagodinājumu bija noraidījis personisku iemeslu dēļ.

Kad prāv. B. Fedders no Vācijas ieradās Lielbritānijā kā savas meitas ģimenes piederīgais, draudžu darbs jau bija sadalīts. Lai tomēr izmantotu viņa pieredzi un dotu iespēju izkalpot mazu pensiju, mūsu baznīca viņu iesaistīja darbā, vispirms kā vikāru, bet vēlāk izveidojot mazo Lutera draudzi no atšķeltajām Nottinghamas un Lesteras kopām uzticot arī skaitā mazo, bet ļoti izkaisīto Skotijas draudzi. Prāvests Fedders no šīm pēc skaita sīkajām vienībām izveidoja aktīvu draudzi, kuŗas dievkalpojumos piedalījās augsts procents locekļu, ieskaitot jaunatni un bērnus.

Kaut prāvesta galva jau tad bija sirma, viņa rūpes par latviešu bērniem un jaunatni nerimās. Viņš bija 5 gadus no vietas visas Anglijas latviešu bērnu kolonijas Almēlijā vadītājs. 1950. g. beigās viņš sastādīja ticības mācības vielu svētdienas skolām kā arī rediģēja 5 gadus Lielbritānijas latviešu luterāņu garīgo izdevumu "Baznīcas Vēstis". Viņa ievērojamākais darbs šai laukā ir ievads un teksts Jaunās Derības stāstu grāmatai: "Lielākā dāvana". Tas – ar krāsainām ilustrācijām – ir skaistākais šāda veida izdevums, kas latviešu valodā jebkad ir iespiests. Tas iznāca 1955. gadā māc. E. Sarkanbārža izdevumā.

Prāv. B. Feddera mūža darbs ir latviešu Bībeles jaunā tulkojuma labošana, strādājot kopā ar prof. Dr. E. Blesi, kā arī lasot šī milzu darba korrektūras līdz ar šo rindu rakstītāju. Manuskripts 1954. gadā bija nodots Britu un Ārzemju Bībeles biedrībai Londonā iespiešanai, bet, lasot pirmo salikumu, kļuva redzams, ka tas ir jāpārstrādā. Šīs lietas visos sīkumos ir zināmas tikai pāris cilvēkiem. To reiz pētīs jaunie Latvijas baznīcas vēsturnieki. Šis labošanas un korrektūru darbs vilkās līdz pat 1964. gadam un prasīja ielu taktu un piepūli. Neraugoties uz to, šis milzu darbs tika veikts klusu, nevienam par to nesūdzoties, nemeklējot vainīgos. Darbs, ievērojot apstākļus, kuŗos tas darīts, būs par pieminekli paaudžu paaudzēs, rādot, ko nedaudzi latvieši ir veikuši svešniecības gaitās. Te jāatzīmē, ka pēc Bībeles iznākšanas 1965. gadā Britu Ārzemju Bībeles b-ba prāv. B. Fedderam piešķīra mūža goda biedra diplomu, tā godinot viņa lielo darbu.

Prāv. B. Fedders aizvien daudz lasīja. Lielbritānijas luterāņi viņu uzskatīja par savu labāko teologu. Tikko viņš bija apguvis kaut cik angļu valodu, viņš dzīvi piedalījās starptautisko konferenču pārrunās un debatēs, vai arī nāca ar saviem jautājumiem un papildinājumiem.

Aizgājējam bija savi principi un uzskati, pie kuŗiem viņš stingri turējās; kas tos neievēroja, ar tiem viņam nebija pa ceļam. Tāpēc viņš izvēlējās savus draugus un līdzstrādniekus. Ja to viņš nevarēja, tad labāk strādāja viens pats nekā meklēja kompromisus.

Kad 1963. g. prāv. Fedders ar dzīvesbiedri pārcēlās pie meitas uz Toronto, likās, ka viņš aizies atpūtā un baudīs apkārtnes mežus un ūdeņus. Tie, kas viņu pazinām tuvāk, zinājām, cik ļoti viņš mīlēja Latvijas mežus un iemītniekus. No viņa spalvas savā laikā ir nākusi grāmata par šo tematu – kautrēšanās dēļ parakstīta ar segvārdu – un šo grāmatu vēl tagad lietpratēji atzīst par labāko šai nozarē. Bet prāv. B. Fedders arī Toronto neturēja rokas klēpī. Viņš aktīvi iesaistījās savas ģimenes – SV. Andreja – draudzē, kur kalpoja svētku reizēs ar Dieva vārdu, līdz pēdējam laikam vadot plašo svētdienas skolas darbu. Kad pēdējās divi reizes tikāmies Toronto, viņš man ar jaunekļa dedzību stāstīja par savu plašo darba lauku.

Aizvadot šo mūsu garīdzniecības senioru, lai ar šīm rindiņām nolikts mazs pateicības zieds par viņa nerimstošo kalpošanu līdz pēdējam brīdim. Lai viņu mūžībā sagaida Kristus apsoliņums: "Es zinu tavus darbus, tavu mīlestību, tavu kalpošanu, tavu pastāvību. Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu" (Jāņa atkl.2.)

1975. gada Baznīcas Gadagrāmata

Mācītājs Jēkabs Augusts Gailis

Dzimis:	31.10.1914	Tukuma apriņķī
Ordinēts:	30.09.1997	Londonā
Draudzes:	Latviešu ev.-lut.	draudze Londonā
Miris:	20.08.1996	Rofantā pie Londonas

In Memoriam

Mācītājs Jēkabs Gailis pēc Tukuma ģimnāzijas beigšanas studē Kara akadēmijā, vēlāk Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātē, kur pievienojas korporācijai *Fraternitas Vesthariana*. Karš Jēkabam Gailim liek pārtraukt studijas un stāties cīnītāju rindās.

Mācītājs J. Gailis piedzīvo gūstu, tad Flensburgas bēgļu nometni, 1947. gadā ieceļo Anglijā, strādā uz laukiem Varvikšīrā, pēc tam pārceļas uz Londonu. Līdztekus maizes darbam gāzes fabrikā J. Gailis kā mācītāja Roberta Slokenberga palīgs iesaistās Londonas latviešu draudzes garīgajā aprūpē. Nodibina ģimeni, izaudzina trīs dēlus.

Pēc teoloģijas studiju beigšanas Ričmondas koledžā Londonā J. Gailis 1957. gada 20 oktobrī visai grūtos apstākļos tiek ordinēts – mācītājs R. Slokenbergs guļ uz nāves gultas. Ilgus gadus J. Gailis kalpo Londonas evaņģēliski luteriskajā draudzē, tad Apvienotajā Londonas un Miera draudzē, kur sirsnīgi sadarbojas ar prāvestu Ringoldu Mužiku. Latvijas Baznīcas 50 gadu pastāvēšanas svētkos Lielbritānijā 1995. gada 22. oktobrī Jēkabs Gailis vada svinīgo dievkalpojumu, bet pēdējais dievkalpojums – kopā ar mācītāju Z. Blaumani tā paša gada Ziemassvētkos Sv. Annas un Sv. Agneses baznīcā.

Viņu atcerēsimies kā dziļi ticīgu cilvēku. Aiz ārējās noslēgtības slēpās silta un jūtīga sirds. Pat ja viņa darbs mūsu Baznīcā kādreiz saistījās ar zināmu saspīlēšību, tad mīlestība, kas nāk no augšas, beidzot triumfēja.

Lai šo Dieva Vārdu kalpu pavada panti no 2. vēst. Tim.: “Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējieni esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā, un ne tikvien man, bet visiem, kas iemīlējuši Viņa parādīšanos.” (2.Tim.4:7-8)

“Mūžīgu mieru, Dievs, dod ...”

1998. gada Baznīcas Gadagrāmata

Piezīmes:

Izvadīts 1996. gada 20. augustā no Rofantas baznīcas Lielbritānijā.

Bīskape emerita Jāna Jēruma-Grīnberga

Dzimusi: 12.09.1953 Londonā

Ordinēta: 28.09.1997 Sv. Annas un Sv. Agneses baznīcā.

Draudzes: Apvienotā Londonas un Miera draudze, Rietum-anglijas draudze, Lielbritānijas luterāņu Sv. Annas un Sv. Agneses draudze Londonā, Anglikāņu baznīcas Sv. Pestītāja Rīgā draudze

Par dzīvi

Jāna Jēruma-Grīnberga dzimusi Londona, augusi latviešu ģimenē. Tēvs – komponists un diriģents Alberts Jērums, māte – Lauma, dzimusi Grigora, Rīgas Kristus draudzes dibinātāja meita.

Jāna studējusi vispirms bioķīmiju Londonas universitātē, pēc tam beigusi māsu skolu un strādājusi gan reanimācijā, gan ģimenes ārsta praksē.

Aicinājums sekot Kristum kļuva aizvien neatvairāmāks, līdz 1993. gadā viņa iestājās Oukhilas *Oak Hill* koledžas Pastorālās teoloģijas kursā. Nolikusi eksāmenu gan pie LELBĀL eksaminācijas komisijas, gan arī pie toreizējā Teoloģijas fakultātes dekāna, profesora Viļa Vārsberga. Pēc ordinācijas 1997. gada rudenī, strādājusi vispirms Latvijas ev. luteriskās baznīcas Lielbritānijā Londonas latviešu draudzē, no tās pārejot uz Lielbritānijas luterāņu baznīcas Sv. Annas un Sv. Agneses draudzi, reizē tur arī veicot prāvestes pienākumus. Savas baznīcas uzdevumā ir kalpojusi arī kādus mēnešus Tanzānijā. 2008. gadā ievēlēta par Lielbritānijas luterāņu baznīcas bīskapi, tā kļūstot par pirmo bīskapi sievieti Anglijas vēsturē. 2009. gada 17. janvārī notiek bīskapes konsekrācijas ceremonija. Vairākus gadus vada Lielbritānijas luterāņu baznīcu, tad nākamam posmam vairāk nekandidē.

Tālākais ceļš viņu aizved uz Rīgu un tur, 2014. gada oktobrī - Anglikāņu baznīcas aicināta - kļūst par Anglikāņu baznīcas Svētā Pestītāja draudzes mācītāju Rīgā.

Jāna Jēruma-Grīnberga, iespējams ir vienīgā luterāņu bīskape, kas mīl skatīties angļu nacionālo sportu, kriketu.

Izziņa: Jānis Žilde/TVNET2016.18, novembris

Prāvests Juris Jurgis

Dzimis:	10.05.1927 Cēsīs
Ordinēts:	18. 01.1959 Koventrijā <i>Coventry</i>
Draudzes:	Austrumanglijas un Vidusanglijas draudzes
Miris:	03.12.2014 Lesterē (Leicester)

In Memoriam

Juris Jurgis dzimis 1927. gada 10. maijā Cēsīs, kur tēvs bija notārs. 1939. gadā Juris uzņemts Cēsu Valsts Draudzīgā aicinājuma ģimnāzijā, kurā mācījies humanitārajā klasē un dziedājis skolas kori. Tāpat kā daudziem viņa vienaudžiem karš pārtrauca skolas gaitas. Juri 1944. gadā iesauca vācu Gaisa spēku izpalīgos, un viņš bija spiests atstāt dzimto zemi, vecākus un brāli. Pēc kara 1947. gadā viņš beidza Mirvikas-Flensburgas bēgļu nometnes ģimnāziju un tajā pašā gadā ieceļoja Anglijā. Sākuma gados strādāja lauksaimniecībā un pēc tam fabrikā Londonā. Vienlaikus Juris vadīja vīru dubultkvartetu “Vēsma”, kas arī veidoja vīru balsu kodolu Londonas latviešu kori, kad to nodibināja 1948. gadā. Juris turpināja muzikālo izglītību pie komponista Alberta Jēruma, bija ērģelnieks Londonas latviešu draudzē un piecus gadus skolotājs Londonas latviešu skolā.

Jauns pavērsiens Jura dzīvē bija teoloģijas studijas Mansfildas koledžā Oksfordā no 1955. līdz 1958. gadam. Tur viņš arī iepazinās ar nākamo dzīvesbiedri Īnidu (Enid) un 1959. gada janvārī viņus Mansfildas koledžas kapelā salaulāja prāvests Edgars Bergs un koledžas galva mācītājs Dr. Džons Māršs. Juris jau bija nokalpojies kandidāta laiku pie prāvesta Berga, un dažas dienas pēc laulībām 18. janvārī, prāvests Juri ordinēja par Latvijas Evaņģēliski luteriskās Baznīcas mācītāju. Viņu izraudzīja par Vidusanglijas draudzes mācītāju, bet no 1983. gada viņš bija arī Austrumanglijas draudzes mācītājs.

Blakus tiešajiem draudzes mācītāja pienākumiem Jurim bijuši arī daudzi citi. No 1963. līdz 1965. gadam viņš bija Luterāņu padomes īpašuma *Hothorpe Hall* pārzinis, un tur viņš arī vairākus gadus vadīja latviešu bērnu kolonijas. Viņš bijis arī Koventrijas draudzes skolas pārzinis, Lesteres latviešu kora diriģents, vairākkārt ievēlēts par Latviešu nacionālās padomes Lielbritānijā locekli.

1995. gada Sinodē Juri ievēlēja par Latvijas Evaņģēliski luteriskās Baznīcas Lielbritānijā prāvestu, un līdz 2007. gadam viņš bija mūsu Baznīcas Lielbritānijā garīgais vadītājs. Ilgus gadus viņš bija viens no mūsu Baznīcas pārstāvjiem Luterāņu padomē Lielbritānijā un vairākus gadus Luterāņu padomes priekšsēža pirmais vietnieks. Bez ražīgā darba viņam bija laimīga un svētīga laulības un ģimenes dzīve. Ģimenē uzauga divi bērni – Andrejs un Anna. Liels prieks bija par četriem mazbērniem un par mazmazmeitu, kas piedzima 2014. gada septembrī. No 1990. gada Juris varēja izveidot tuvas attiecības ar sava brāļa Andreja ģimeni Latvijā. Brāļa meita Sabīne atbrauca uz Angliju turpināt studijas un palika darbā, un nodibināja ģimenes dzīvi.

Visu garos mācītāja gadus Juris uzticīgi kalpoja savās draudzēs un to kopās, kas katra atrodas citā pilsētā, un sniedza garīgo aprūpi. Garš būs tuvo un mīļo cilvēku saraksts, ko Juris izvadījis pēdējā dusā, un visu to viņš darīja ar lielu mieru un labestību. 2007. gadā, sasniedzis 80 gadu vecumu, Juris atkāpās no prāvest amata un kļuva par prāvestu emeritus. Drīz pēc tam viņš arī beidza darboties par draudzes mācītāju, lai gan vēl labprāt izpalīdzēja ar kalpošanu dievkalpojamos.

Jurim arvien tuvu pie sirds bija mūzika, un atelpu no mācītāja pienākumiem viņš atrada,

apmeklējot koncertus un operu izrādes. To viņš darīja, arī aizgājis pensijā. Tāpat viņš turpināja interesēties par mūsu Baznīcas dzīvi un līdz pēdējam ar savu padomu piedalījās Latvijas Evaņģēliski luteriskās Baznīcas Lielbritānijā Pārvades sēdēs. Juri atceroties, archibīskape Lauma Zušēvica rakstīja: “Kad viņš ienāca telpā, tā patiesi tapa gaišāka. Dievs viņam bija devis spēju daudzreiz skatīties un notikumiem ar labsirdīgu humoru.” Atcerēsimies Juri arī par psalmista vārdiem: “Jebšu man arī pamirtu miesa un sirds, taču Tu, Dievs, esi mans patvērums un mana daļa mūžīgi!”(Ps &3:26)

“Mūžīgu mieru, Dievs, dod ...”

2016. gada Baznīcas Gadagrāmata

Prāvests Dr. Andris Abakuks

Latvijas Evaņģēliski luteriskās Baznīcas Lielbritānijā Pārvalde

Piezīmes:

Prāvesta pelni izkaisīti Latvijā (Gaujā)

Mācītāja Ilze Kuplēna-Ewart

Dzimusi: 20.04.1952
Ordinēta: 03.12.1983 Londonā
Draudzes: Londonas latviešu ev.-lut. draudze
Minsteres latviešu ģimnāzija
Sv. Andreja draudze Toronto

Par dzīvi

Mācītāja Ilze Kuplēna-Ewart, “mācītāja Ilze” ir bijusi Sv. Andreja draudzes Toronto mācītāja kopš 1997. gada. Pirms tam viņa kalpoja Vācijā, galvenokārt Minsteres latviešu ģimnāzijā. Viņa ieguva maģistra grādu teoloģijā Oksfordas Mansfildas koledžā, tika ordinēta Anglijā, un uzsāka kalpošanas darbu Londonas latviešu draudzē.

Mācītāja ir precējusies ar Ron Ewart, United Church mācītāju, kurš darbojas par Toronto United Church Council vadītāju. Viņiem ģimenē ir trīs pieauguši bērni un divi mazbērni. Blakus kalpošanas darbam Sv. Andreja draudzē, mācītāja Ilze ir pildījusi ievērojamus amatus latviešu luterāņu baznīcā, kā arī ELCIC.

Savas garīgās dzīves kopšanā, uzmanības pievēršana savām attiecībām ar Dievu ir pamats mācītājas Ilzes darbībai. Tur viņa sev smeļas spēku kalpošanai lielā draudzē, kur dažbrīd rodas grūtas situācijas, kā arī radošo enerģiju, lai pētītu tālāk, kur Gars viņu ved kā šīs draudzes mācītāju.

Viņa arī labprāt aizraujas ar dārzkopību, savu īpaši sirsnīgo suņuku, kā arī pavada laiku Sidrabenē, mūsu draudzes lauku īpašumā.

Ilze ievēro sabata atpūtu pirmdienās. Viņu var sasniegt pa mobīlo telefonu steidzīgos gadījumos.

Mācītājs Aleksandrs Monstovics

Dzimis:	20.08.1922	Vecauces pagastā
Ordinēts:	18.06.1961	Birminghamā
Draudzes:	Angļu luterāņu Marka draudze	Birminghamā
Miris:	01.03.1986	Somijā

In Memoriam

Mācītājs Aleksandrs Monstovics miris Somijā (Joutseno pilsētā) 1986. gada 1. martā. Nelaiķis dzimis 1922. gada 20. augustā Vecauces pagastā, beidzis Hercoga Pētera ģimnāziju Jelgavā, kaujās iesaukts latviešu leģionā, kaujās smagi ievainots. 1948. gadā izceļojis uz Angliju. 1957. - 1960. gadam studējis teoloģiju Oksfordas universitātes Mansfildas koledžā, kandidāta gadu strādājis pie prāv. E. Berga un 1961. gada 18. jūnijā ordinēti Birminghamā divi jauni teologi - Aleksandrs Monstovics un Aldonis Putce mācītāja amatā. Studiju laikā pievienojies korporācijas Tālavijas saimei.

Tā kā sākumā nebija vakances latviešu draudzēs, tad no 1961 – 1965. gadam bijis mācītājs angļu Marka luterāņu draudzē un kalpojis arī kā vikārs latviešiem Vidusanglijas draudzēs. Daži viņa raksti iespiesti Londonas avīzē.

Apprecējis somieti, laulība svētīta ar diviem bērniem – Maiju un Henriju. Slimojis sakarā ar ievainojumiem kaņā, tādēļ nav varējis turpināt garīgo darbu un 1965. gadā izceļojis uz Somiju. Viņš nomira 1986. gada 1. martā.

Šīs ziņa varētu būt bijusi ievietota žurnālā "Ceļa Biedrs". Nav izdevuma apzīmējuma un datuma.

Prāvests Ringolds Mužiks

Dzimis: 13.08.1914 Rīgā

Ordinēts: 13.08.1944 Rīgā

Draudzes: Libekā un Grosenbrodē Vācijā

Rietumanglijas, Ziemeļanglijas-Bradfordas un
Dienvīdanglijas draudzes, vēlāk Londonas
Miera draudze un Apvienotā Londonas un
Miera draudze

Miris: 28.09.2000 Londonā

In Memoriam

Līdz ar prāvesta Ringolda Mužika aiziešanu mūžībā 2000. gada 28. septembra agrā rīta stundā Londonas Bolingbrokas slimnīcā mūs ir atstājis viens no pēdējiem mūsu Baznīcas tēviem. Viņš bija kontinuitātes simbols ar mūsu pirmskara Baznīcu Latvijā. Viņš veidoja mūsu Latvijas evaņģēliski luterisko Baznīcu ārpus Latvijas un palīdzēja tai izdzīvot garos trimdas gadus. Un, paldies Dievam, viņam vēl bija dāvāts piedzīvot un aktīvi piedalīties Latvijas atgūtās neatkarības iespēju īstenošanā.

R. Mužiks dzimis 1914. gada 13. augustā tirgotāju ģimenē Rīgā un jau kopš bērnības ticis audzināts kristīgā gaisotnē. Absolvējis Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultāti. Mācītāja amatā 1944. gada 13. augustā Rīgas Domā viņu ordinējis archibīskaps prof. T. Grīnbergs un prāvests E. Bergs. Pirmskara Latvijā dibinātas divas derības saites – ar mūža draugu Veru, kas viņu uzticīgi pavadījusi kā mīļa palīdzē un neskatāmiem mūsu tautiešiem Londonā, un ar studentu korporāciju *Lettonia*.

Pirmos trimdas gadus R. Mužiks Vācijā aprūpē bēgļu draudzes Libekā un Grosenbrodē, darbojoties arī Latviešu ģimnāzijas skautu organizācijā un Jaunekļu Kristīgajā Savienībā. 1948. gadā viņš ierodas Lielbritānijā, lai noorganizētu Rietumanglijas draudzi. No 1955.-1956. gada ir Ziemeļanglijas-Bradfordas draudzes mācītājs un 1957. gadā ir Dienvīdanglijas draudzes mācītājs, Pēc prāvesta E. Berga aiziešanas mūžībā 1962. gadā Londonas Miera draudze izrauga par savu mācītāju, bet no 1994. gada kļūst par Apvienotās Londonas un Miera draudzes mācītāju. Savukārt Lielbritānijas draudžu Sinode Mančesterā ievēl viņu par prāvestu. Šo atbildīgo amatu viņš pilda līdz 1995. gadam.

Neskaitāmās starptautiskās konferencēs visā Eiropā viņš pārstāv mūsu Baznīcu un panāk ļoti labas attiecības gan ar anglikāņu, gan skandināvu Baznīcu, gan arī ar Lielbritānijas Luterāņu padomē apvienotajām citu tautību draudzēm, ilgu gadu kalpojot šīs organizācijas valdē. Daudziem no mums neaizmirstamā atmiņā palicis viņa organizētais plašais ekumeniskais dievkalpojums Londonas Sv. Paula katedrālē ar archibīskapa un Londonas bīskapa piedalīšanos 1977. gada Eiropas Dziesmu svētku laikā.

Arī mūsu pašu Baznīcas lietās prāvests R. Mužiks savu amatu pildījis ar enerģiju, iecietību un taktu. Mužiku mazajā dzīvoklī Balhamā viesmīlīgi tikuši uzņemti neskaitāmi viesi, un daudzi saņēmuši padomu un palīdzību. Mūsu Baznīcas Virsvalde viņam pateicas par ievērojamu līdzekļu dāvinājumu. Vairāki mūsu jaunie garīdznieki uzskatāmi par viņa audzēkņiem. Arī grūtos laikos viņš prata uzturēt sakarus ar Latviju. Daudz ir rakstījis periodikā un ilgu gadu piedalījies “Kristus dzīvo” sērijas raidījumos uz dzimteni no Monako raidītāja.

Kaut arī pēdējos gados smagas veselības problēmas prāvestu R. Mužiku saistīja

Bolingbrokas slimnīcā, viņš ar lielu interesi sekoja līdzī notikumiem mūsu Baznīcā un sabiedrībā.

Mēs pateicamies par prāvesta R. Mužika lielo ieguldījumu, lai mūsu Baznīca spētu pildīt savu sūtību. 2000. gada 10. oktobrī, notiekot sēru dievkalpojumam Sv. Annas un Sv. Agneses baznīcā Londonā, tika lūgts ar dziesmas vārdiem: “Kad nāves stundu piesūti, tad palīdzi man žēlīgi, kā līdz šim palīdzējis!”

Mūžīgu mieru, Dievs, dod ...

Piezīmes:

1947. gadā sadarbojoties ar Zviedrijas archibīskapu, atjaunoja sakarus ar Luterāņu pasaules federāciju (LWF). No 1950. g. - 1955. g. bija Latviešu Nacionālās Padomes Lielbritānijā (LNPL) loceklis, no 1950. - 1955. g. bija Baznīcas Virsvaldes loceklis.

Māc. E. Zikmane 2014.g. raksta: Vairāk kā pirms divdesmit gadiem Ringolds Mužiks piedalījās Porvo līguma sastādīšanā kā mūsu un dzimtenes Baznīcas pārstāvis. Pēc dažādiem politisko un baznīcas pārmaiņu līkločiem, šogad, 19. septembrī, mūsu Baznīca kļuva par pilntiesīgu loekli Porvo baznīcu kopībā, kas vieno luterāņu un anglikāņu baznīcas Ziemeļzemēs, Baltijā un Britu salās.

Pelnu urna apglabāta Meža kapos Rīgā Letonijas nodalījumā.

2002. gada Baznīcas gadagrāmata *In Memoriam* attēls nerāda **R. Mužiku** bet *kādu citu mācītāju...*

Mācītājs Pauls Namgauds

Dzimis:	22.03.1909	Kursīšos
Ordinēts:	11.12.1932	
Draudzes:	Mančesteras draudze	
Miris:	24.09.1957	Mančesterā

In Memoriam

1957. gada 1. oktobrī no Mancešteras Sv. Annas baznīcas izvadīja uz pēdējo dusu Stokkportas kapsētā mācītāju P. Namgaudu. Viņš bija Mančesteras un apkārtnes latviešu draudzes organizētājs un sākot ar 1948. gadu to bija garīgi aprūpējis. Lielākā daļa no draudzes locekļiem nedzīvo Mančesterā, bet tās apkārtnē. Mančesterā tomēr ir draudzes centrs un dievkalpojumi Sv. Annas baznīcā ir labi apmeklēti. Arī mācītāja izvadīšanā dievkalpojumā bija ap 100 baznīcēnu. Piedalījās arī visi latviešu mācītāji Lielbritānijā un Luteriešu padomes pārstāvis bīskaps Fierla. Ar savu sirsnību māc. Namgauds bija iemantojis draudzes locekļu mīlestību, kas redzami parādījās viņa bērēs.

Māc. Namgauds dzimis 1909. gada 22. martā Kursīšos Kurzemē. Pēc teoloģijas institūta beigšanas viņš tika ordinēts 1932. gada 11. decembrī un viņu aicināja par mācītāju Nurmē draudzē. 1957. gada decembrī viņš būtu atskatījies uz 25 gadiem mācītāja amatā, bet Dievs neļāva viņam šo dienu piedzīvot aizsaukdams viņu mūžībā 1957. gada 24. septembrī. Atstājis dzimteni pirms lielinieku otrreizējās okupācijas viņš devās uz Vāciju. Tur Namgauds aprūpēja latviešu bēgļus britu zonā un kā viens no pirmajiem latviešu mācītājiem ieradās Anglijā. Kādu laiku strādājis fizisku darbu, viņš tika no tā atbrīvots mācītāja amatam. Viņš apmetās Mančesterā un atrada tur plašu un svētīgu darba lauku.

Draudze, ģimenes locekļi un amata brāļi piemin viņu kā sirsnīgu un mīlu tēvu un darbinieku, kas necentās ārīgi izcelties, bet klusi un apzinīgi izpildīja savus pienākumus.

“Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs par mazumu, Es tevi iecelšu par daudzumu. Ieej sava Kunga priekā!” (Mat. 25:21)

Prāv. E. Bergs

1959. gada Baznīcas Kalendārs (Baznīcas Gadagrāmata)

Piezīmes:

Stokportas kapsēta ir Paula Namgauda kapa vieta un netālu no tās ir ģenerāļa Andreja Auzāna kapu vieta.

Teol. Kand. Arvīds Pitāns

Dzimis: 11. 04.1923

Ordinēts:

Draudzes: Londonas Latviešu ev.lut. draudze

Miris: 07.04.1984 Londonā

In Memoriam

No savas saimes zaudējām dziļu kristieti un apzinīgu darbinieku – mācītāja amata kandidātu Arvīdu Pitānu. Smagas slimība piemeklēts, 1984. gada 7. aprīlī viņš tika aizsaukts Dieva valstībā. Arvīds Pitāns bija pirmais un ilggadīgais Londonas Latviešu ev.lut. draudzes priekšnieks, un vienu gadu aizpildīja arī draudzes mācītāja amatu. Šo krietno tā Kunga druvas kopēju un sirsnīgo tautieti mēs dziļi ieslēgsim savās sirdīs.

J. Paegle

Baznīcas Pārvaldes Lielbritānijā priekšnieks

1986. gada Baznīcas Gada grāmata

Piezīmes:

A. Pitāna urna apglabāta Rofantas parkā.

In Memoriam

Mācītājs Aldonis Putce

Dzimis:	20.03.1925 Šauļos
Ordinēts:	18.06.1961 Birminghamā
Draudzes:	Mančesteras un Skotijas draudzes, Līdsas un Ziemeļanglijas-Bradfordas draudzes, Lietuviešu draudzes
Miris:	02.06.2006 Līdsā <i>Leeds</i>

Ar dziļām skumjām saņēmām ziņu, ka sirsnīgais Dieva Vārda kalps mācītājs Aldonis Putce no mums ir šķīries – piektdien, 2. jūnijā. Pēc vairākām nedēļām slimnīcā viņu beidzot pievārēja sirds kaite. Gandarījums, ka ar sievu Enidu varējām pie viņa būt vēl dienu iepriekš. Kopā ar Aldoņa laulāto draudzeni Gitu un viņas dēlu Mārtiņu Urdzi no Latvijas vienojāmies kopīgā lūgšanā. Ticība uz Dievu un pašāvēība uz Viņa žēlastību ir iezīmējusi visu Aldoņa mūžu un pavadīja viņu līdz beigām.

Mācītājs Aldonis Putce dzimis 1925. gada 20. martā Šauļos – Lietuvā dziļi ticīgā latviešu ģimenē. Skolas gaitas sākās Lietuvā, un ģimnāziju Aldonis nobeidz Libekā 1947. gadā. Izglītošanās turpinās Anglijā, un 1952. gadā viņš kļūst par kvalificētu slimnieku kopēju Birminghamā. Tad paveras iespēja studēt teoloģiju – vispirms Kembridžā, pēc tam Oksfordas universitātes Mansfildas koledžā. Pēc studiju beigšanas un kandidāta gada nokalpošanas pie prāvesta B. Feddera Aldoni Putci 1961. gada 18. jūnijā ordinē par mācītāju. Seko aicinājums kalpot Mančesteras un Skotijas draudzēs. Kopš 1977. gada viņš ir gans arī Ziemeļanglijas-Bradfordas un Līdsas draudzēs. Līdztekus apkalpo izkaisīto lietuviešu luterāņu saimi. Vienmēr aktīvs sabiedriskā laukā – Daugavas Vanagu un Skautu organizācijā, arī filistrs akadēmiskā saimē – Lettonia.

1987. gadā mācītājs Putce apprecas ar Gitu Urdzi. Laulība visnotaļ iezīmējusies ar dziļu mīlestību un sirsnīgu kopīgu darbu draudžu aprūpē. 1994. gadā Gitu ordinē par diakoni, un 1999. gadā Aldonim pensionējoties viņa tiek aicināta par minēto draudžu garīgo vadītāju. Visus šos gadus viņi ir bijuši sirsnīgi Kristus evaņģēlija sludinātāji, arī regulāri apmeklējot draudžu locekļus – it sevišķi rūpējušies par grūtdieņiem. Ar savu darbu ieguvuši plašu, nedalītu atzinību. Māc. Putce bijis arī ilggadējs loceklis mūsu Baznīcas pārvaldē

Šo rindiņu rakstītāju ar mācītāju Putci jau kopš studiju laika Oksfordā saista ilga un sirsnīga draudzība. Vēlāk kopīgais garīdznieka darbs mūsu baznīcā ar piedalīšanos daudzās konferencēs šeit un ārzemēs. Viņa gaišais skats, humors un labestība paliks neizdzēšamā atmiņā.

Lai mācītāju Aldoni Putci pavada Dieva Vārda panti, kas varētu būt par moto visai viņa dzīvei: “Tas Kungs ir mans Gans, man netrūkst nenieka ... Tiešām labums un žēlastība pavadīs visu manu mūžu un es palikšu tā Kunga namā vienmēr.” (23. Psalm, 1. un 6. pants.)

Prāvests Juris Jurgis

2006.g. jūnijs vai jūlijs laikraksts “Brīvā Latvija”

Piezīmes:

Māc. A. Putces urna apglabāta Brukvudas kapsētā ģimenes kapa vietā.

Mācītāja Gita Putce

Dzimusi:	12.12.1937 Rīgā
Ordinēta:	26.04.1994 diakones pakāpē
	26.04.2008 mācītājas pakāpē
Draudzes:	Līdsas, Mančesteras, Skotijas un Ziemeļanglijas-Bradfordas draudzes

Par dzīvi

Gita Putce uzauga Slokā. 1944. gadā kopā ar tēvu, māti un māsu atstāja dzimteni. Ģimene nonāca Ziemeļvācijā un kopš 1948. gada dzīvoja 12 gadus latviešu nometnē Oldenburgā Ohmstedes daļā. 1957. gadā apprecējās ar mācītāju Pauli Urdzi. Ģimenē uzauga trīs zēni un viena meitene. 18 gadu vecumā traģiski gāja bojā dēls Pēteris. 1985. gadā nomira vīrs, bērni bija kļuvuši patstāvīgi.

1987. gadā apprecējās ar māc. Aldoni Putci. Un kopš tā laika dzīvoja Anglijā. Bija vēlēšanās iegūt teoloģisku izglītību. Kanādā Latvijas ev. lut. Baznīcas Teoloģijas institūtā to ieguva un saņēma draudzes vadītājas diplomu. Līdsas Leeds Universitātes Teoloģijas fakultātē papildināja zināšanas.

1994. gadā Straumēnos Gitu Putci ordinēja diakones amatā. Viņa sākuma darbojās Pārvaldes rīcībā. Kad 1999. gadā vīrs Aldonis aizgāja pensijā, Līdsas, Mančesteras, Skotijas un Ziemeļanglijas-Bradfordas draudzes aicināja diakoni draudzes mācītājas darbā. Aicinājumu pieņemot draudžu aprūpe varēja turpināties.

2007. g. 15. aprīlī Skotijas draudzes darbība un aprūpe izbeidzās.

2008. gada 23. jūnijā Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas ārpus Latvijas Virsvalde savā sēdē Floridā, Sv. Pēterburgā atzina diakones Gitas Putces darbu un zināšanas atbilstošas mācītājas darbam. Archibīskaps Elmārs Ernsts Rozītis 26. aprīlī, Svētā Pēterburgā, svinīgā dievkalpojumā viņu ordinēja mācītājas amatā.

Ārpus tiešam draudzes darbam viņa ir pārstāvējusi Luterāņu Baznīcu Rietumjorkšīras *Westyorkshire* ekumēniskā apvienībā, ir bijusi latviešu Baznīcas Lielbritānijā sekretāre, Daugavas Vanagu organizācijas un Latviešu Nacionālās padomes Lielbritānijā locekle.

Draudzes darbā viņai ir bijis svarīgi, ka arī slimie un vientuļie draudzes locekļi saņem garīgo aprūpi.

2016. g. 22. maijā mācītāja aizgāja pensijā, un tā gada vasarā viņa pārcēlās uz dzīvi Vācijā, Bonnā, lai būtu tuvāk pie ģimenes.

Mācītājs Jānis Sapiets

Dzimis:	14.05.1919	Rīgā
Ordinēts:	28. 10.1950	Edinburgā
Draudzes:	Skotijas latviešu draudze, Skotijas prezbiteriāņu draudze, Londonas latviešu draudze	
Miris:	04.04.1983	Londonā

In Memoriam

Mūsu baznīcai Lielbritānijā Lieldienu laikā bija jāpiedzīvo smags zaudējums: mācītājs Jānis Sapiets atstāja šo pasauli.

Dzimis Rīgā 1919. gada 14. maijā. Pēc 1. valsts ģimnāzijas beigšanas uzsācis studijas filoloģijas un filozofijas fakultātē, bet mūsu dzimtenes okupācijas dēļ tās bija jāpārtrauc. Tad iesaukts leģionā, kalpojis pulkveža Januma pulkā. Pēc kara atjaunojis studijas Bonnā. 1947. gadā no nācis Anglijā. Ar savām valodu zināšanām viņam nebija jāstrādā fizisks darbs, bet viņš mācīja angļu valodu ārzemnieku darba novietnēs. Ar mūsu baznīcas atbalstu uzsāk teoloģijas studijas Belfastes prezbiteriāņu koledžā, 1950. gadā iegūstot B.A. grādu. Kandidāta laiku kalpojis pie mācītāja R. Slokenberga. Kopā ar māc. R. Slokenbergu asistējām prāvestam E. Bergam, kas Jāni Sapieti ordinēja 1950. gada 28. oktobrī Edinburgas St. Giles katedrālē par Skotijas latviešu draudzes mācītāju. Draudze izkaisīta, daudzi atstāj Skotiju, atalgojums niecīgs. Atbildība par vecākiem un augošo ģimeni. Tā viņš iesaistās par palīgmācītāju Edinburgas prezbiteriāņu draudzē, kas toreizējos apstākļos nebija apvienojams ar mūsu draudzes aprūpi. Turpina studijas Edinburgas universitātē. Vēlāk iegūst savu draudzi Berikā *Berwick-upon-Tweed*. 1963. gadā māc. Sapiets saistās darbā BBC Austrumeiropas nodaļā, jo bez vācu, franču un angļu visos sīkumos prot arī krievu valodu. Drīz viņš kļūst par izcīlu politisku komentātoru, bez tam ir atbildīgs par reliģiskiem raidījumiem krievu valodā. Šos raidījumus klausās arī Latvijā. Tā viņš šai raidījumu sērijā 1977. gada vasarā pārraidīja arī izvilcumu no mūsu vēsturiskā dievkalpojuma Londonas Sv. Pāvila katedrālē, kurā piedalījās Kenterberijas archibīskaps, archibīskaps A. Lūsis, Londonas bīskaps un 3500 dievlūdzēju liela latviešu draudze. Cik mācītāja Sapiēša radio raidījumi un dievkalpojumi ir bijuši iespaidīgi, rāda piemērs ar Aleksandru Salžeņīcinu, kas, nonākot rietumos, nevienam citam nedeva interviju kā vienīgi Jānim Sapietim, ar kuŗu viņš bija iepazinies, regulāri klausoties viņa raidījumos.

Londonas latviešu draudze sašķēlās divi daļās. Draudzes daļa ar kopām draudzes lauku īpašumā Rofantā, Londonā un Slavā *Slough* aicināja viņu par savu mācītāju. Ar 1977. gada Baznīcas virsvaldes lēmumu draudzi un mācītāju atkal ieskaita mūsu baznīcas sastāvā. Neraugoties uz atbildīgo darbu BBC raidījumos, viņš atrada laiku ne tikai vadīt draudzi, lasīt referātus latviešu un angļu sabiedrībā, bet arī izpalīdzēt ar dievkalpojumiem Apvienotajā reformātu baznīcā. Bija ilggadējs Latviešu Nacionālās Padomes Lielbritānijā loceklis un gaidīts referents Eiropas latviešu jaunatnes apvienības sanāksmēs, kā arī padomdevējs Kestonas koledžā, kurā vāc informāciju par ticības dzīvi Austrumeiropā. Viņš bija arī pazīstams citās zemēs. Bija gaidīts referents Draudžu dienās Gaņzerā, tāpat kā predikants draudzēs ASV, Kanādā un Vācijā. Viņa svētrunas un Bībeles stundas arvien bij dziļas ticības

caurstrāvotas. Pirms divi gadiem viņam bija jāpiedzīvo smags zaudējums: auto katastrofā gāja bojā viņa laulātā draudzene un dēls. Viņš panesa šo zaudējumu ar lielu ticības spēku.

Pēdējo divi gados Jānis Sapiets varēja vairāk kalpot mūsu baznīcai, jo viņš bija sasniedzis pensijas gadus un darbojās BBC uz brīva līguma pamata. Īsi pirms tam viņš man sacīja: “Tagad es varēšu tev vairāk palīdzēt, jo būšu daudz brīvāks un neatkarīgāks.” Tikai šis laiks bija ļoti īss, jo pagājušajā rudenī pavisam negaidīti radās nopietni veselības traucējumi: diagnosticēta leukēmija ļoti akūtā formā. Tika darīts viss iespējamais, lietoti vismodernākie preparāti. Tā bija cerības, ka viņš atgūs veselību. Pārnāca mājās un ārstējās. Adventa laikā, kad rakstīju svētku sveicienus Kenterberijas archibīskapam, pieminēju par Jāņa Sapieša slimību, lai viņu ieslēdz savās aizlūgšanās. Archibīskaps bija piesūtījis personisku vēstījumu, kas bijis liels stiprinājums. Sekoja negaidīti sarežģījumi, un bija jāatgriežas slimnīcā. Biju tur pie viņa vēl otrās Lieldienas rītā; pievakarē beidza pukstēt viņa ticīgā un dedzīgā sirds.

Izvadīšana notika 12. aprīlī ar lielu sēru draudzi, amatbrāļiem, kā arī augstiem pareizticīgo garīdzniekiem, latviešu un pareizticīgo koņiem. Daudzo ziedu vidū bija arī no archibīskapa, Baznīcas virsvaldes, Baznīcas pārvaldes Lielbritānijā un draudzēm. Līdzjūtību dēļiem un meitām bija sūtījis arī A. Salžeņičiņš.

“Labo cīņu esmu izcīnījis, skrējienu esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā, un ne tikvien man, bet arī visiem, kas ir iemīlējuši Viņa parādīšanos.” (2.Tim.4:7-8)

Prāvests Ringolds Mužiks

1984. gada Baznīcas Gada grāmata

Mācītājs Ernests Sarkanbārdis

Dzimis:	18.01.1908	Aumeisteru pag. Loberģu muižā
Ordinēts:	30.10.1932	Ventspilī
Draudzes:	Rubenes draudze, Vidzemē, Vidusanglijas draudze Ziemeļanglijas-Bradfordas draudze	
Miris:	22.07.1973	Bradfordā

In Memoriam

Mācītājs Ernests Sarkanbārdis šķīrās no mums 1973. gada 22. jūlija rīta stundā Bradfordā, Anglijā, pēkšņi, gan vārdzis ar sirdi savus pus otrs gadus. Dzimis viņš bija 1908. gada 18. janvārī Aumeisteru pagasta Loberģu muižā kā muižas pārvaldnieka dēls. Pēc vidusskolas beigšanas no 1925. gada studē LU teoloģijas fakultātē, ko beidz 1932. gada septembrī ar licenciāta grādu. Tā paša gada 30. oktobrī viņu Ventspilī ordinē par Piltenes iecirkņa vikāru, kam 1933. gadā seko ievešana par mācītāju Rubenes draudzē, Vidzemē.

Šai laikā viņš sevišķi aktīvs ir jaunatnes un bērnu darbā. No 1941.-1944. gadam strādā par skolotāju Limbažu pamatskolā, reizē ir Pēterupes draudzes mācītājs-adjunkts. Trimdas sākumu pavada Zaksijā, pēc tam Grēvenē, no kurienes brauc kalpot Zostas *Soest* nometnē par mācītāju un skolotāju, tai pašā laikā papildinādamies studijās Minstere universitātē. 1947. gadā māc. E. Sarkanbārdis dodas uz Angliju, kur kļūst par Vidusanglijas draudzes pirmo mācītāju. Organizējot draudzes kopas, viņš ar dzīvesbiedri Ēriku apmeklē vairākus desmitus latviešu strādnieku nometņu, negaidīdams uz atlīdzību. E. Sarkanbārdis darbojas arī pirmajā Baznīcas pārvaldē Lielbritānijā. No 1957. gada līdz mūža galam strādā par mācītāju Ziemeļanglijas-Bradfordas draudzē.

Māc. E. Sarkanbārdis paliek neaizmirstams kā rosīgs darbinieks garīgo rakstu druvā. Viņš pats čakli rakstīja un gādāja par populāras garīgas literatūras iespiešanu un izplatīšanu. No 1938.-1940. gadam viņš izdeva mēnešrakstu: "Mājas Svētņīca" 5000 eksemplāros. Darbu šai laukā viņš turpināja Vācijā un, nodibinoties daudz maz normālākiem dzīves apstākļiem, ar atjaunotu enerģiju atkal Anglijā. Bradfordā viņš iegādājās rokas spiestuvi, kuņā pats arī strādāja par salicēju. Sadarbojoties ar prāv. B. Fedderu, tur arī iznāca vērā ņemamā Jaunās Derības stāstu izlase bērniem: "Lielākā dāvana" - ar 56 mākslas attēliem. Viņa darbu saraksts ir jo plašs; tie iznākuši atsevišķos izdevumos un izkaisīti garīgos laikrakstos un citur.

Māc. E. Sarkanbārdi izvadīja uz viņa draudzes kapiem 28. jūlijā liels bērnieku pulks, piedaloties arī angļu izvadītājiem – Bradfordas bīskapam u. c.

"Es apgulšos ar mieru un dusēšu, jo Tu vien dari, ka dzīvoju drošībā." (Ps. 4:9)

1975. gada Baznīcas Gada grāmata

Piezīmes:

Kapa vieta Bradfordā *Nab Wood* kapsētā.

Mācītājs Kārlis Siliņš

Dzimis:	10.03.1915	Liepājā
Ordinēts:	03.09.1988	Londonā
Draudzes:	Pārvaldes Lielbritānijā vikārs	
Miris:	10.02.1998	Stokportā pie Mančesteras

In Memoriam

Pēc pamatskolas beigšanas Kārlis Siliņš mācās Liepājas Lietišķās mākslas vidusskolā, kuru beidz 1937. gadā. 1944. gadā viņu iesauc leģionā, un cīņās viņš tiek smagi ievainots. Karam beidzoties, K. Siliņš nonāk gūstā Zedelgēmā. Anglijā iebrauc 1947. gadā.

1959. gadā K. Siliņš noslēdz mūža derību ar teoloģi Elvīru Blumenfeldi. Kopā pavadītie gadi iezīmējas ar garīgām interesēm un centieniem. 1959. gadā K. Siliņš uzsāk teoloģijas studijas Oksfordas universitātes Mansfīldas koledžā, mācības turpina neklātienes kursā pie Londonas universitātes, ko beidz 1974. gadā. Ordinēts 1988. gadā, ir Baznīcas Pārvaldes Lielbritānijā vikārs, veic iekšmisijas darbu, īpaši aprūpējot vientuļos tautiešus. Mācītājs K. Siliņš palīdz Londonas latviešu draudzes darbā, īpaši - vadot dievkalpojumus Rofantā. Kārlis un Elvīra Siliņi uzņemas arī Mazpulku organizācijas Palīdzības fonda garīgo vadību.

Veselības traucējumi pēdējos gados vairs neļāva aktīvi kalpot, un pēc dzīvesbiedres aiziešanas mūžībā mācītājs K. Siliņš 1991. gadā pārceļas dzīvot pie audzudēla Jāņa. Mācītāju K. Siliņu atcerēsimies kā ticīgu cilvēku un sirsnīgu Dieva Vārda kalpu, kas mīlēja arī glezniecību.

“Mūžīgu mieru, Dievs, dod ...”

1999. gada Baznīcas Gadagrāmata

Mācītājs Roberts Slokenbergs

Dzimis:	14.10.1898	Rundāles pagastā
Ordinēts:	26.10.1924	
Draudzes:	Džūkstes un Rūjienas Ziemeļu draudzes	
	Londonas latviešu draudze	
Miris:	22.10.1957	Londonā

In Memoriam

1975. gada Baznīcas Kalendārā ir tikai ieraksts par nelaiķi mācītāju Robertu Slokenbergu:

MĀCĪTĀJS ROBERTS SLOKENBERGS dzim. 1898. gada 14. oktobrī, ordinēts 1924. gada 26. oktobrī. Rūjienas Ziemeļu draudzes un Londonas latviešu draudzes mācītājs, -
Miris 1957. gada 22. oktobrī, Londonā, Anglijā.

“Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs, jo viņa priekšā visi ir dzīvi.” (Lūk. Evģ. 20:38)

Dēls Māris Slokenbergs raksta par savu tēvu:

“Mans tēvs Roberts Jēkabs Slokenbergs (1898-1957) bija jaunākais dēls ģimenē. Viņš beidza teoloģijas fakultāti Latvijas Universitātē un palika par mācītāju Džūkstes draudzē, vēlāk Rūjienā (1929-1942). 1942. gadā vācieši tēvu no mācītāja amata padzina, un mēs pārcēlāmies uz tēva dzimtas mājām - Knīsiem. 1944. gada oktobrī no Mazirbes laivā pārbēgām uz Zviedriju. Tēvs bija mācītājs Dienvidzviedrijā. Aktīvi piedalījāmies latviešu sabiedriskajā dzīvē. 1946. gadā pārcēlāmies uz Angliju.”

Māc. R. Slokenberga darbība Londonā sākās jau 1945. gada vēlā rudenī.

1974. gada Baznīcas Kalendārā (lpp.189-199) J. Paegle atskatās uz draudžu darbu Lielbritānijā un raksta (lpp 194): “Pēc kara Anglijā bija vajadzība dibināt latviešu draudzi. Šai sakarā sūtnis K. Zariņš aicināja agrāko Rūjienas mācītāju Robertu Slokenbergu no Zviedrijas pārcelties uz Angliju. Draudzes dibināšanas sapulce notika 1945. gada 11. oktobrī... Archibīskapa T. Grīnberga sūtīts, 1948. gadā no Vācijas ieradās prāv. E. Bergs. Londonā viņš nodibināja Miera draudzi un ar archibīskapa T. Grīnberga norādījumu, uzņēmās Latvijas Ev.-lut. Baznīcas vadību Lielbritānijā.”

Londonas draudzes sašķēlās, sekoja mācītāja Roberta Slokenberga izslēgšana no Latvijas mācītāju Lielbritānijā sastāva. Informācija par toreizējiem notikumiem ir atrodama grāmatā: “NE IKKATRS, KAS UZ MANI SAKA ...” *Mācītāja Roberta Slokenberga Piemiņas rakstu krājums – sakārtojis Haralds Biezais.* Būs arī cita informācija, kas šo rindiņu rakstītājam nav zināma.

Šajā grāmatā ir arī A. Pitāna apraksts, kā Rofantas muiža tika atrasta, kā pirka un izveidota par centru latviešiem un ka tā ir kā pieminekļi mācītājam R. Slokenbergam.

R. Slokenberga 100. dzimšanas dienā Rūjienas iedzīvotāji 1998. gadā viņam uzcēla pieminekli (tēlnieks A. Vārpa).

Mācītāja Daira Vāvere

Dzimusi: 02.05.1967 Saldū
Ordinēta: 29.08.2016 Straumēnos *Catthorpe*
Draudzes: Ziemeļanglijas un Mančesteras draudzes

Par dzīvi

Mācītāja Daira Vāvere aprūpē Mančesteras un Ziemeļanglijas (Bradfordā un Līdsā) draudzes.

Dzimusi 1967.gada 2. maijā, Saldū. Izglītību ieguvusi: Saldus 2.vidusskolā, Liepājas Valsts Pedagoģiskajā Institutā (augstākā izglītība, specialitāte – pamatskolas un mājturības skolotāja); Latvijas Universitātē (izglītības zinātņu maģistra grāds pedagoģijā); Durham Universitātes Sv. Jāņa koledžā Notinghamā (augstākā izglītība teoloģijā, kalpošanā un misijā).

Strādājusi: par sākumskolas, mājturības un kristīgās mācības skolotāju Saldus 2. vidusskolā, Druvas vidusskolā, Saldus sākumskolā; par sekretāri LELB archibīskapa kancelejā, LR Saeimas Saimnieciskajā komisijā; par projektu vadītāju Vecumnieku pagasta padomē, par finanču administratori Lielbritānijas Daugavas Vanagu Fonda īpašumā “Straumēni”. Vadījusi Saldus Sv. Jāņa draudzes svētdienas skolu, izglītību pēc tam iegūstot Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātes organizētajos Svētdienas skolotāju sagatavošanas divgadīgajosursos.

Kopā ar ģimeni, vīru mācītāju Viesturu Vāveri un meitu Katrīni, Lielbritānijā ieceļojusi 2008.gadā.

Pēc teoloģiskās izglītības iegūšanas un saņemot Ziemeļanglijas draudzes aicinājumu būt par šīs draudzes garīgo aprūpētāju, ordinēta par LELBĀL mācītāju 2016.gada 29.augustā. Labprāt auž un nodarbojas ar sevis izzināšanu.

Mācītājs Viesturs Vāvere

Dzimis: 04.03.1958

Ordinēts: 08.07.1990 Rīgā

Draudzes: Austrumanglijas un Vidusanglijas draudzes

Par dzīvi

Mācītājs Viesturs Vāvere dzimis 1958. gada 4. martā medmāsas un bijušā latviešu leģionāra ģimenē. Pabeidzis Rīgas 4. vidusskolu. Mācījies Latvijas Lauksaimniecības Akadēmijas Veterinārijas fakultātē. Vēlāk strādājis par veterināru dažādos kolhozos arī Rīgas zooloģiskajā dārzā.

1988. gadā iestājies Latvijas Ev.lut. Baznīcas Garīgajā seminārā. Šajā pat laikā iesaistījies Latvijas Nacionālās Neatkarības Kustībā. 1990. gada 8. jūlijā ordinēts palīgmācītāja pakāpē. Ar Konsistorijas komandējumu sācis kalpot Madonas, Ļaudonas, Kalsnavas un Cesvaines draudzēs. Paralēli mācījies atjaunotajā Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātē, kuru pabeidzis 1994. gadā un saņēmis mācītāja amata krustu. Vairākus gadus bijis Madonas iecirkņa prāvests un Cēsu Sv. Jāņa draudzes mācītājs.

Bijis Latvijas Zemessardzes Rīgas 16. bataljona, vēlāk Cēsu 27. bataljona zemessargs un kapelāns vairākos Zemessardzes bataljonos.

No 2008. gada 1. maija pilda mācītāja pienākumus Latvijas Ev.lut. Baznīcas Lielbritānijā Vidusanglijas un Austrumanglijas draudzēs.

Precējies, sieva Daira, meita Katrīne.

Mācītāja Elīza Zikmane

Dzimusi: 18.04.1974 Jelgavā
Ordinēta: 23.05.2004 Rofantā *Rowfant / Crawley*
Draudzes: Apvienotā Londonas latviešu un Miera draudze
Luterāņu Baznīcas Lielbritānijā Sv. Annas draudze

Par dzīvi

Mācītāja Elīza Zikmane aprūpē Apvienoto Londonas latviešu ev. lut. un Miera draudzi, kā arī aprūpēja Rietumanglijas-Velsas draudzi. Dzimusi Latvijā, Jelgavā, no 2002. gada dzīvo un kalpo Anglijā.

Izglītības gaitas: beigusi 1. Rozentāla Rīgas mākslas vidusskolu. No 1993. - 1995. gadam studējusi Latvijas Kristīgās Akadēmijas Sakrālās mākslas nodaļā, kam sekoja studijas Latvijas Universitātes Teoloģijas Fakultātē, kur 2000. gadā iegūts bakalaura grāds Teoloģijā un Reliģiju zinātnē. 2010. gadā iegūts maģistra grāds Pastorālā teoloģijā Londonas Universitātes *Heythrop* koledžā.

Papildus izglītība: Latvijas Evaņģēliski Luteriskās Baznīcas organizētie Evaņģēlistu apmācības kursi (1993-1995) un Diakonijas darba vadītāju apmācības kur si (1997-2002).

Darba gaitas: No 1996.-2002. gadam evaņģēliste LELB Jelgavas prāvesta iecirknī. No 2000.-2002. gadam Jelgavas Sv. Annas ev. lut. Draudzes diakonijas darba vadītāja, diakonijas darba koordinatore Jelgavas prāvesta iecirknī. No 2002. gada Apvienotās Londonas latviešu ev. lut. un Miera draudzes, arī Rietumanglijas-Velsas draudzes garīgā vadītāja. Kopš ordinācijas mācītājas amatā, 2004. gada 23. maijā, Latvijas Evaņģēliski Luteriskajā Baznīcā ārpus Latvijas šo draudžu mācītāja.

Kopš 2014. gada aprīļa mācītāja ir pārgājusi uz pusslodzi Londonas draudzē. Otrā pusslodze ir pie Lutheran Church in Great Britain apkalpojot Sv. Annas draudzi Londonā. 2016. gadā Rietumanglijas-Velsas draudzes aprūpi ir pārņēmis prāvests Dr. Andris Abakuks.

Sabiedriskais darbs: Kopš 2004. gada Latviešu nacionālās padomes Lielbritānijā un Baltiešu padomes (*The Baltic Council in GB*) locekle. No 2005. gada arī Luterāņu padomes (*The Lutheran Council in GB*) locekle.

Mācītājs Kārlis Zuika

Dzimis: 14.01.1916 Lubejas pagastā
Ordinēts: 23.10.1960 Mančesterā
Draudzes: Mančesteras un apkārtnes draudzes
Augsburgas un apkārtnes draudzes Vācijā
Miris: 17.06.2012 Rīgā

In Memoriam

Mācītājs *emeritus* Kārlis Zuika dzimis dziedātāju ģimenē Lubejas pagasta “Ambātu” mājās Vidzemē, kur arī pavadīja bērnību un skolas gadus, palīdzot tēvam lauksaimniecības darbos. Tā viņš iemīloja gan zemi, gan lauksaimnieka darbu un darba tikumu.

Kā daudzus latviešus pēc pirmās Latvijas okupācijas un Baigā gada, arī Kārli Zuiku iesauca Latvijas teritoriju okupējušā Trešā reicha bruņoto spēku struktūrā – Latviešu leģionā.

Otrajam pasaules kaņam beidzoties, Kārlis Zuika nokļuva Vācijā, no kurienes kopā ar brāļiem devās darba meklējumos uz Angliju un nonāca Korbijā un strādāja metālrūpniecībā. Brāļi izceļoja uz ASV, bet Kārlis palika Anglijā. Kādu laiku bija Latviešu evaņģēliski luteriskās Austrumanglijas draudzes priekšnieks. Saņēmis stipendiju teoloģijas studijām kādā ASV seminārā, viņš devās uz Ameriku. Studijas beidzis, atgriezās Anglijā, kur 1960. gadā jauno garīdznieku ordinēja mācītāja amatā.

Pēc neilgas kalpošanas Anglijā mācītājs pārcēlās uz dzīvi Vācijā un sāka kalpošanu latviešu draudzēs Vācijas dienvidos. Viņš bija arī Latviešu evaņģēliski luteriskās Baznīcas Vācijā Pārvaldes loceklis.

Paldies Dievam, ka mācītājs Zuika varēja piedzīvot Latvijas neatkarību un ka viņš nebaidījās norādīt uz visu to, kas neatbilst Dieva prātam un arī ne mūsu pašu senču gribai.

“Mūžīgu mieru, Dievs, dod ...”

2013. gada Baznīcas Gadagrāmata